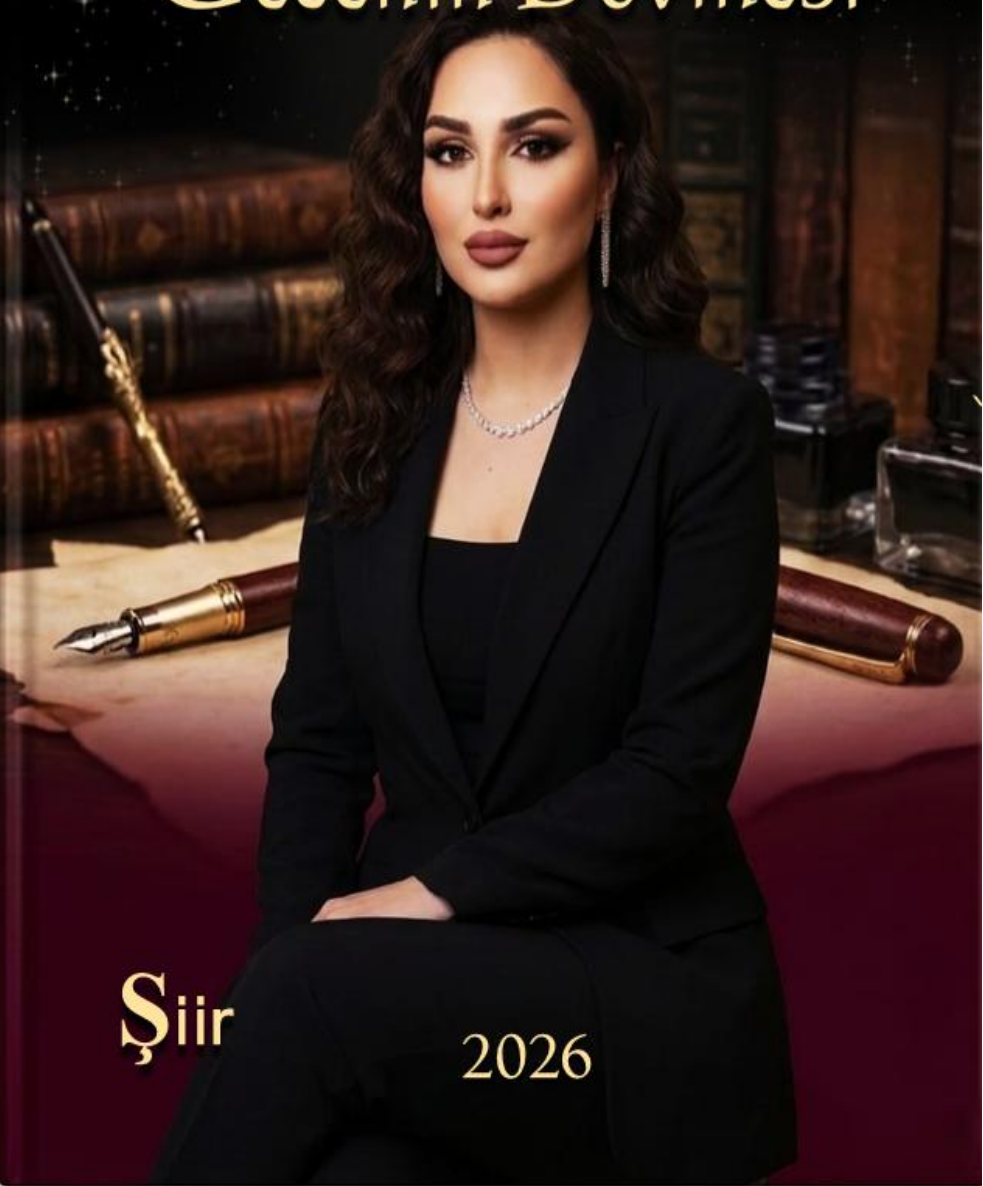

Silva Bozan

Gecenin Dövmesi

Şiir

2026

Şiir

Gecenin Dövmesi

Silva Bozan

2026

**...Ben yenildiğinde bir vatan değilim“
gecenin iniltisiyim; acının hafızasına şiirler kazırım
”.ve yaralarımı unutuluşun eşiğine asarım**

İthaf

...Anneme ve babama

.Siz, ömrümün baharının eğilmeyen başaklarısınız

Ellerinizin arasında

...öğrendim ki ayakta durmak yalnızca kurtuluş değil

.aynı zamanda sevginin başka bir biçimidir

...Ve insan, tamamlanmış olarak doğmaz

.sizin dualarınızla yoğrulur

İçindekiler

Başlık	Sayfa
Önsöz	11
1- Kalbin Son Sürgünü	13
2- Kuşatılmış Bir Kadının İtirafları	16
3 - Acıyla Yüklenmiş Bir Hafıza	20
4- Gecede Benden Kalanlar	24
5- Rüzgâr Kervanları	27
6 - Ben ve Gece İki Dostuz	30
7- Gecenin Dövmesi	34
8- Işığın Yetimi	36
9- Ruhun İniltisi	39
10- Sanki Sensin Ben	42
11- Tamamlanmayan İki İsim Arasında	46
12- Kurşun ile Şiir Arasında.....	49
13 - Geceye Âşık Oldum	53
14- Özlem	56
15- Sözcük İçin Sana Sitem Ediyor	60
16- Annem	64
17- Seni seviyorum	67
18- Özlem Ölmez Bir Vatan Olduğunda	70
19- Gemiler Yandığında Sana Yelken Açarım	72
20- Seni, Gözler Seni Görmeden Önce Seviyorum	75
21- Gel... Yağmurun Altında Dans Edelim	78
22- Şafak Ezgisi	82
23- Zincirlerden Sonra Marş	85
24- Nisan Akşamı	88
25- Kimse Nasıl Karşılaştığımızı Bilmiyor	92
26- Beni Söylenmeyen ve Kalan Şey Yap	95
27- Gitmeyen Acı	98
28- İhlamur Veda'sında	102
29- Sessizliğin Sırrı	105

30- Zulüm Giyinen Geceler	109
31- Hapishane	112
32- Yolların sana kapalı olduğunu biliyorum	115
33- Özlem	118
34- Ateşböceği	121
35- Ayrılık	123
36- Enkaz	126
37- Gecenin Hafızası	128
38- Utangaç Bir Gece	131
39- Cehaletin Saltanatı	133
40- Ertelenmiş Yanışın Marşı	135
41- Ben Kimim	138

Önsöz

Bu divanda gece, saatlerin ardışıklığıyla ölçülen bir zaman değildir; ne de şehirlerin lambalarıyla dağılan bir karanlık... Aksine, dile sızan ve onun oyuklarında yerleşen gizli bir varlıktır; sanki kelimelerin konuşmayı öğrenmeden önceki ilk hafızasıdır. Burada gece, şiirlerin üzerinden gelip geçen bir şey değildir; onların içinde biçimlenir, izini bırakır ve ardından görünmeyen, ama her dizede canlılığını sürdüren bir dövme bırakarak geri çekilir. Sanki şiirler, bu izi okumaya ya da ondan kurtulmaya yönelik girişimlerden ibarettir.

“Gecenin Dövmesi”nde şiir, iradi bir eylem olarak değil, belirsiz bir çağrıya verilen içsel bir yanıt olarak yazılır; bu çağrı, acının derinliklerinden, dili önceleyen ve aynı anda onu kuran o bölgeden gelir. Burada hüznün, geçici bir durum olarak değil, bilinci yeniden şekillendiren bir öz olarak görünür; yokluk ise dışsal bir kayıp olarak değil, ruh dolmaya çalıştıkça genişleyen içsel bir boşluk olarak anlaşılır. Sanki şair, ifade etmek için değil, kalmak için yazar... dayanılması zor olana, dayanılabilir bir biçim vermek için.

Ve Kobani'nin yaralı kızı Silva Bozan, şehrini bir hatıra olarak değil, bilincinde açık bir yara ve kapanmayan, dile dönüşen bir iz olarak taşır. Burada Kobani, geri çağrılan bir mekân değil, her şiire sızan varoluşsal bir hakikattir; sanki şehir onu hiç terk etmemiş, aksine onda uzun bir kayıp ve geri dönmeyi bilmeyen bir özlem olarak yaşamıştır. Ve olanla kırılan arasındaki bu parçalanmadan, şiirler acının bir kaydı olarak değil, onun bir dönüşümü olarak doğar... sanki dilin kendisi, yıkılanı yeniden kurmaya çalışır, geçici de olsa.

Bu divanda gurbet, bir coğrafyadan diğerine uzanan bir mesafe değil, benliğin kendisiyle arasındaki bir mesafedir. İnsanı en tanıdık yerlerde bile yabancı kılan, onu kendisini tam olarak yansıtmayan aynalarda aramaya iten o gizli yarıktır. Ve bu parçalanmış duygudan şiirler doğar; sanki aidiyeti yeniden tanımlama ya da aidiyetsizliğin uçurumuna düşüşü erteleme çabalarıdır.

Aşk ise burada kolay bir kurtuluş olarak gelmez; insanî kırılğanlığın sürekli bir sınavı olarak belirir. Her an sonlanabileceğini bilen, ama yine de süren bir aşktır bu; bir

kesinlik olarak değil, hiçliğe direnme arzusu olarak. Silva'nın metinlerinde özlem, geğmişe dönüş değil, onun yeniden yaratılmasıdır; sanki hafıza, sessiz bir arşiv olmayı reddeder ve kelimelerle yaşanan paralel bir hayata dönüşmek ister.

Bu divanda acı, kişisel bir deneyimden estetik bir yapıya dönüşür; yaşanmış bir ıstıraptan dünyayı yeniden kuran bir dil enerjisine... Buradaki şiirler yalnızca söylemekle yetinmez; anlamaya, duygunun katmanlarını kazımaya ve sessizliğin sözden daha güçlü olduğu o noktaya ulaşmaya çalışır. Bu yüzden "Gecenin Dövmesi" sadece okunan bir kitap değildir; yaşanan, hissedilen ve okuyucuda, dövmenin bedende bıraktığı iz gibi kalıcı, derin ve zamana açık bir etki bırakan bir deneyimdir.

Bu divan, ilk deneyim olması bakımından, basit bir başlangıç olarak değil; sessiz birikim yıllarının, dile dökülebilecek bir yol bulamayan acının ve ancak metne dönüşerek yenilen gurbetin bir sonucudur. Bu, yazının başlangıcı değil; açığa çıkışın başlangıcıdır—ruhun kendisiyle yüzleşmeye ve korktuğunu yazmaya karar verdiği o an.

"Gecenin Dövmesi", okunduktan sonra kapanan bir kitap değildir; içte açık kalır, güzel bir yara ya da tamamlanmayan bir rüya gibi. Onu her okuyuş, henüz iyileşmemiş bir alana dönüş; her şiir ise karanlığı içinden aydınlatma çabasıdır, ondan kaçış değil.

Burada gece artık sadece yazının zamanı değildir; bizzat yazanın kendisine dönüşür. Şair ise onun içinden geçen bir sese indirgenir; onun sessizliğini tercüme eder ve kâğıt üzerinde silinmez bir iz olarak bırakır. Ve böylece... gece bir dövmeye dönüşür.

Silva Bozan, bu divanın iki yakası arasında, şiirlerin yazarı olarak değil; dile dönüşen gurbetin ve okunabilir bir güzelliğe evrilen acının canlı bir izi olarak okunur.

Dr. Adnan Bozan

Kalbin Son Sürgünü

İyi değilim...
ama acımı akşamın valizinde saklıyorum
ve yürüyorum...
sanki yol beni kendimden daha iyi tanıyor
ve sanki kalbim—bu yabancı—
adımı unutmuş
ve göğsümün içinde bir sürgünde yaşamaya başlamış.

İyi değilim...
ve biliyorum ki içimde bir kuşatma var
kapılarını nefeslerine kapatan şehirlerin kuşatmasına benzeyen
ve havanın bir suça dönüştüğü
kurtuluşun ise ertelenmiş bir ihtimal olduğu.

Burada...
bir şey beni boğuyor
ne görülen bir el
ne dokunulan bir bıçak
ama yoğun bir yokluk
kanımda bayraksız askerler gibi dolaşıyor
nabzımı bölüşüyorlar
ve beni yetecek bir kalpsiz bırakıyorlar.

Gözyaşım...
gözün kıyısında duran bu şey
düşmekle kalmak arasında tereddüt eden bir şehit gibi
açıkça ölmek istemiyor
gizlice yaşamaya da gücü yetmiyor
ben de onu gözbebeklerimde büyütüyorum
küçük, son bir vatan gibi.

Ve kalbim—
ey öğrenmeyen bu kalp—

canımı yakıyor...
tıpkı gerçeğin maskesini çıkardığında acıtması gibi
tıpkı hatıranın
izinsiz geri dönüp
gecenin sofrasında
bizimle oturması gibi.

Ona diyorum: yavaşla
çünkü burada kimse yok
bu yıkımı onaracak
ve kimse yok seni bekleyen
nabzın sonunda
ama bana inat ediyor
dumandan bir kelebeğin peşinden koşan bir çocuk gibi
ve bana geri dönüyor
kayıplarla yüklü.

Ve çoğu zaman uyudum...
yorgunluktan değil
acı fazlalığından
rüyanın sınırında uyuyan biri gibi
uyanıp kendini olduğu gibi bulmaktan korkan:
yalnız...
gölgesinden başka kimse yok.

Ben o kızım
geceyle aynasını paylaşmayı öğrenen
karanlıkta güzel görünen
ve kırılışında daha gerçek olan
ben, kırıklarımı
şiirin cebine saklayan
ve dünyaya diyen:
bu sadece mürekkep.

Ama biliyorum—
çok iyi biliyorum—
kâğıt üzerinde kanadığımı
ve kelimelerin
yalnızca geçici bir pansuman olduğunu
kalıcı olmayı bilen bir yara için.

Gece...
sessizlik sesinden soyunduğunda
ve kalbimle iki yabancı gibi oturduğumuzda
aynı odada
soruyoruz:
bu yıkımı yeniden kurmak için
ne kadar özlem gerekir?
ve karanlığı ikna etmek için
ne kadar ışık gerekir
hâlâ burada olduğumuza?

İyi değilim...
ama yazıyorum
ve yazıyorum
denize ağaç diken biri gibi
kalbini uzak bir buluta asan biri gibi
ve yağmuru bekleyen.

İyi değilim...
ama—
bütün bunlara rağmen— direniyorum...
bir şiir gibi
bitmeyi reddeden

Kuşatılmış Bir Kadının İtirafı

Şimdi yazmıyorum...
kalbimi kâğıda teslim ediyorum
son silahını bırakan bir esir gibi
ve diyorum:
işte ben—
dört bir yandan kuşatılmış bir kadın
ve hiçbir yönüm yok
boğazımda kırılan bu sesteki başka.

Ben o kadını ki, gülümsediğimde
kurtuluşun yüzümde yaşadığını sandılar
oysa bilmediler
gülüşümün arkasında
bir enkaz şehri sakladığımı
ve sokaklarını
lambaların değil, hatıraların aydınlattığını.

Çok ağlamam ben...
ben sadece
taşarım...
kendine sığamayan bir deniz gibi
limanlarını boğan
yerinden ayrılmadan.

Gece kuşatır beni—
geçici bir karanlık gibi değil
adımı bilen bir varlık gibi
her akşam seslenir bana:
gel...
bu acıyı yeniden düzenleyelim
terk edilmiş bir odadaki dağınıklığı toparlar gibi.

Ve onunla otururum
kaderiyle tokalaşan biri gibi
sessizliği paylaşıyoruz
ve göğsüme eker

cevapsız sorular
ve rüyalar
açılmayan kapılara benzeyen.

Kuşatılmışım...
görünen duvarlarla değil
söylenmeyenlerle
güçlü görünmek için susturduklarım
kimseyi incitmemek için yuttuklarımla
kendimi yaraladım
ta ki bir yara izleri haritasına dönüşene dek.

İtiraf ediyorum—
sığınağı olmayan bir sığınak olmaktan yoruldum
başkalarını tutan el olup
beni tutacak bir el bulamamaktan
teselli eden bir ses olup
teselli bulamamaktan.

İtiraf ediyorum—
kalbim
artık kurtulmayı bilmiyor
ve bu kuşatmadan çıkmaya her çalıştığında
bana geri dönüyor
onların isimleriyle yüklü...
hayal kırıklıklarıyla...
ve içimde bıraktıklarıyla
silinmeyen bir iz gibi.

Çok şey istemiyorum...
biraz ışık
gündüzün mümkün olduğuna inanmama yeter
biraz huzur
kendimden korkmamam için yeter
ve tek bir kalp
başımı ona koyduğumda
beni yarı yolda bırakmayacak, yorgun bir çocuk gibi.

Ama ben—
bu uzun kuşatmada—
öğrendim
umudu küçük bir sır gibi büyütmeyi
gözlerden saklamayı
el konulmasın diye
ve inanmayı
içimde hâlâ kapanmamış
bir pencere olduğuna.

Ben o kadını
şimdi itiraf eden—
zayıflıktan değil
çünkü hakikat sessizlikten daha ağır
ve çünkü kurtuluş
bazen
basit bir cümleyle başlar:

Kuşatılmışım...
ama
henüz teslim olmadım.

Bu duvarda
bir ışık yarığı açacağım
gerekirse tırnaklarımla
ve yürüyeceğim—
gerekirse kalbimin üstünde—
bana benzeyen
bir yöne doğru.

Ben o kadını ki
hayat daraldıkça
onu kelimelerle genişletir
dünya onu hayal kırıklığına uğrattıkça
kendini yeniden icat eder
yenilmeyen bir şiir gibi.

Ve sonunda itiraf ediyorum—
bunca kuşatmaya rağmen
hâlâ hayattayım...
ve hâlâ
yazıyorum.

Acıyla Yüklü Bir Hafıza

Hafızamı ben açmam...
o beni açar
rüzgârda inleyen eski bir kapı gibi
ve biriktirdiği yankıyı üzerime salar.

Ben şimdi yaşadığım şey değilim
düne kalanım
veda etmeyi beceremeyen bir dün
Ben bir ismin titreyişiyim
içimde çağrıldığında
cevap vermeyen.

Başımda görünmeyen şehirler var
uzun bir yokluğa bakan balkonlar
ve ulaşmamış mektuplar
yuvalarını kurmayı öğrenmiş
göğsümde.
Orada
çocukluğum sönmüş bir kandil gibi uyur
ve hatıranın eli
omzuma her dokunduğunda uyanır.

Unutmayı deniyorum...
yeni bir suyu dener gibi
ama yüzüm her aynadan döner
daha yaşlı
ve onların isimleriyle daha dolu.
“Dönmeden geçeceğim,” diyorum
ama yollar arkamda filizleniyor
ve bana ilk ismimle sesleniyor.
Ah bu hafıza—
ne çok sert bir anneye benziyor
her gece beni aynı derse geri götüren
ve diyen: acıyı ezberle
çünkü unutmayı bilmeyen yalnız odur.

Dolabımda
artık giymediğim elbiseler var
ama onlar beni giyiyor
onlardan eski kahkahalar yükseliyor
ve adımlarım kalkıyor içlerinden
artık olmayan bir kapıya doğru.
Kumaşa dokunuyorum
ve parmaklarımdan dökülüyor
sarılışların tozu.

Ben kayıplarını düzenleyenim
masaya konmuş çiçekler gibi
her sabah onları sulayan
ölmesinler diye
ama içimde başka şeyler ölür
görünmeyen.
Ben ki uyuduğumda
bir hatıra uyandırır beni
ve uyandığımda
hafızanın benden önce
kalbe vardığını bulurum.

Kalbim bir organ değil...
bir arşivdir
içinde yığılmış fotoğraflar
tarihsiz kâğıtlar gibi
ve ben—
onları çeviririm...
düzenlerim...
ve dağınıklıklarını yeniden kurarım
denizin dalgalarını
aynı kıyıya geri getirmesi gibi.

Hafif olmaya çalışırım
gününü geçen bir kadın gibi
çok düşünmeyen bir gülümsemeyle
ama hafıza adımlarımı ağırlaştırır
cebime bir taş koyar
ve göğsüme bir ayna

böylece olan her şeyi görürüm
her ne zaman olacak olanı görmeye çalışsam.

Ey ben...
bunca şeyi nasıl taşıyım
ve eğilmem?
Zamanı nasıl ikna ederim
beni tamamlamadan
başlatması için?
Nasıl öğrenirim
şimdi olmayı
yalnızca şimdi
dün üzerime çullanmasın diye
bir özlem ordusu gibi?

Unutmak istemiyorum
istediğim bir hafıza
merhameti öğrenen
kalbim üzerindeki kavrayışını hafifleten
ve bana bırakan
bir alan
yeniden sevebilmem için
geçmişten özür dilemeden.

Ben o kadını
iki zaman arasında yürüyen bir ipten
bir elimde
dünden kalanlar
ötekinde
yarının ihtimali
ve bütün bu ağırlığa rağmen
ayakta kalmaya çalışsan.

Hafızam...
kapanan bir kitap değil
uyumayan bir penceredir
ve ne zaman onu söndürsem
o beni aydınlatır.

Ve ben—
bunca birikmiş acıya rağmen—
hâlâ yazıyorum
kalbimin yükünü hafifleten biri gibi
acıyı
katlanılabılır bir biçime dönüştüren biri gibi.

Ben yürüyen bir hafızayım
ve yavaşça öğreniyorum
kendimi affetmeyi
ve omuzlarımdan atmayı
bu geçmişini
düşmeden.

Gecede Benden Geriye Kalan

Geceleyin...

Gündüzün beni tanıdığı gibi olmam artık.
Adımı kapının eşliğinde çıkarır,
Bir yabancı gibi içeri girerim;
Mekânın bütün ayrıntılarını bilen
Ama ona ait olmayan biri gibi.

Geceleyin...

Göğsüm, görünmeyen bir acıyla genişler,
Sanki karanlık hazinelerini açar da bana der ki:
“Al...
Kendinden uzun zamandır sakladığın budur.”

Ben gündüzleri,
Gülüşünü ustalıkla düzenleyen bir kadını;
Sessizliği kelimelerle takas eden,
İçinde tek bir kırılma yokmuş gibi
Dimdik yürüyen.

Ama gece olunca...

Ben olurum.
Kendimi saklamayı öğrenmeden önce
Olduğum hâlimle, tamamen.

Burada...

Yastığın kıyısında,
Benden geriye kalanı toplarım:
Kısık bir ses,
Tamamlanmamış bir gözyaşı,
Ve... nasıl dinleneceğini unutmuş bir kalp.

Derim ki:

Ey gece... beni daha fazla kuşatma,
İçimde çöken her şeyi savunmaktan yoruldum.
Ama o—beni tanıyan bu gece—gülümser

Ve beni, acımasız bir ayna gibi,
Yine bana geri verir.

Benden geriye kalan
Tam bir yüz değil;
Uzaklardan geçen ışığın gölgesini gördükçe
Onu hatırlayan kırık parçalar.

Benden geriye kalan,
Her akşam kalbini onaran
Ve her sabah onu yeniden kıran bir kadın;
Sanki iki ihtimal arasında yaşar:
Kurtulmak...
Ya da boğulmayı öğrenmek.

Geceleyin...
Hatıralar etrafıma,
Gitmeyen misafirler gibi oturur;
Beni bana sorarlar,
Ben ise sessizlikle cevap veririm—
Sanki kim olduğumu bilmiyormuşum gibi
Herkes çekip gittiğinde.

Ben...
Işığı her söndürdüğümde özlemin beni aydınlattığı,
Gözlerimi her kapattığımda
Unutmaya çalıştığım her şeyin içimde uyandığı o kişi.

Ah bu kalp...
Bunca yükü nasıl taşır?
Nasıl hâlâ atar,
Sanki hiçbir şey kırılmamış gibi?
Nasıl inanır yarının
Bu geceden daha hafif geleceğine?

Geceleyin benden geriye kalan
Bir zayıflık değil...
Bir hakikattir.

Dünyanın gürültüsünden soyunduğumda
Kendimi olduğu gibi bulurum:
Kırılğan... ama sahici.

Ben...
Ölmek için yazan,
Düşünmemek için uyuyan,
Ve kalbini, hayatın
Sadece bu acıdan ibaret olmadığına inandırmak için
Rüya gören kadınım.

Ve gecenin sonunda...
Karanlığın ağırlığı hafiflediğinde,
Solgun bir ışığa yaklaşırken
Kendimi,
Ağlamaktan bitkin düşmüş çocuğunu toplayan bir anne gibi
toplar
Ve fısıldarım:
“Kurtulacağız...
Biraz da olsa.”

Ben, benden geriye kalanım—
Ve bu gece,
Tek şahidimdir.

Rüzgâr Kervanları

Ben...

Yönleri kendi adıyla terbiye eden,
Bulutların paltolarında görünmeyen bir yüz saklayanım...
Ben ki yürüdüğümde,
Yollar adımlarımı dinlemeyi öğrenir,
Ve şeyler, sessizliğimden doğarken
Nasıl kulak verileceğini anlar.

Ben bir kızım...

Rüzgârla uzak bir akrabalığım var,
Kayboluştan söylenmeyen bir hikmetim,
Ve özlemden bir yurdum—
Ne zaman ona yaklaşısam
Uzaklaşır...
Sanki artık eskisi gibi dönmeyeceğimi bilir.

Ey rüzgâr kervanları...

Beni de alın yanınıza...
Varmak için değil,
Yönler arasında kaybolduğunda kalbimi izlemek için,
Haritaları yanlış okuduğunda,
Yolun gördüğümüz değil,
Hissettiğimiz şey olduğuna inandığında.

Beni götürün...

Adı olmayan o diyarlara,
Kızların adlarını suya yazdığı
Ve boğulmaktan korkmadığı yerlere;
Gözlerin birer ayna olduğu
Ama asla yalan söylemediği yerlere.

Ben bir kızım...

İçimde her rüzgâr estiğinde
Eski yapraklarım dökülür,

Ve başka bir ağaç açığa çıkar—
Kendimden sakladığım.

Ben bir kızım...
Her gün kendim olmayı öğrenirim,
Kendi gölgemden çıkmayı
Ve tek başıma yürümeyi...
Sanki yeni bir doğumu deniyorum,
Annesiz,
Hafızasız.

Ey rüzgâr kervanları,
Sandığınız kadar hafif değilim;
Göğsümde yıkılmış şehirler var,
Sesimde varamayanların çağrıları,
Ve gözlerimde
Bekleyişin yastığına baş koymuş
Uzun bir gece.

Ama ben...
Sanki kurtulmuşum gibi görünmeyi bilirim,
Sanki bütün bunları
Tek bir gülümsemeyle aşmışım gibi.

Ben bir kızım...
Aşkın bir vaat değil, bir yolculuk olduğunu bilen;
Bir elin diğerini tutması değil,
İki gölgenin
Aralarındaki ışığı kırmadan
Ayrılmayı öğrenmesidir.

Ben bir kızım...
Her sevdiğimde
Adımdan bir parça kaybederim,
Ve kalbin
Kimseye ait olmadığını keşfederim—
Herkes sadece içinden geçer.

Ey rüzgâr kervanları...
Bana yüz­süz olmayı öğretin,
Yönlerde erimeyi
Düşmeden...
Nasıl çoğul olabileceğimi,
Bitmeyen bir hikâye gibi,
Ve nasıl az olabileceğimi,
Yokluğun avucunda bir an gibi.

Ben bir kızım...
Ağladığımda mevsimler dökülür gözlerimden,
Güldüğümde ise
Göğsümde görünmeyen bahçeler çiçek açar.

Ben bir kızım...
Bir yurt aramaz,
Çünkü...
Her sevdiği şey
Onun yurdu olur.

Ey rüzgâr kervanları...
Beni alın...
Artık durmaktan yoruldum,
Tek bir yerde yaşayan bu bedenden;
Oysa ruhum
Her gece yolculuğa çıkar
Ve geri dönmez.

Beni alın...
Kimsenin beni tanımadığı yerlere,
Yeniden öğreneyim diye
Adımı yazmayı,
Kendimden korkmayan
Ve rüzgârdan ürkmeyen
Bir kız olmayı.

Ben ve Gece Dostuz

Ben ve gece dostuz...
Tesadüfen buluşmayız,
Sanki aynı maddeden yaratılmışız da
Her gün batımında adlarımız değişir.

Ben geceyi beklemem,
O, biraz kırıldığım vakti bilir,
Biraz ışıktan eksik,
Biraz sorudan fazla görüldüğüm anı.

Adımsız gelir,
Sanki bedenim unutulduğunda gölgem olur,
Sanki hatıra,
Hatırlamaktan yorulduğunda.

Ben bir kızım...
Bilirim ki ışık, insanı iyileştirmeye yetmez,
Ve karanlıkta bazen
Güneşin vermediği bir sıcaklık vardır.

Bu yüzden...
Geceye kapımı açarım,
Kalbini itirafa açar gibi,
Onunla otururum—iki dost gibi,
Sessizlikten korkmayan,
Onu bir dile dönüştüren.

Gece bana neden hüznlendiğimi sormaz,
Neden hiçbir zaman bütünüyle bana ait olmayan şeyleri
kaybettiğimi de...
Sadece elini omzuma koyar,
Sanki şöyle der:
“Ben biliyorum.”

Ve o cümlede
Bütün sorular düşer.

Ben ve gece dostuz...
Zamanı gündüzün bilmediği bir şekilde ölçeriz,
Hayal kırıklıklarımı yıldızlar gibi sayar,
Düşlerimizi bulutların kenarına asarız
Kolayca düşmesinler diye.

Bazen güleriz...
Kimsenin duymadığı bir gülüşle,
Ama o gülüş
Sessizliği sarsar—
Hâlâ hayatta olduğumuzun kanıtı gibi.

Ben bir kızım...
İçimde gündüz ağırlaştıkça
Geceye kaçırım.

Daha şefkatli olduğu için değil,
Kimseye benzemediği için;
Açıklama istemez,
Hakikate tek bir yüz dayatmaz.

Geceleyin...
Kendimden daha fazlası,
Korkumdan daha azı olurum.

Geceyle otururum,
Eski bir aynayla oturur gibi;
Yüzümü olduğu gibi yansıtmaz,
Ama olabileceği hâli gösterir...
Eğer başka yolu seçseydim,
Eğer içimde bazı kapıları söndürmeseydim.

Ben ve gece dostuz,
Küçük şeylerde ayrılırız,
Ama bir konuda anlaşırız:
İnsan yalnız ışıktan anlaşılmaz,
Işığın ardında bıraktığı boşluklarda da anlaşılır.

Bazen onu duyarım:
“Sen üzgün değilsin, anılarla dolusun.”
Bazen de ben derim:
“Sen karanlık değilsin...
Sadece kapsayışın başka bir hâlisin.”

Sonra susarız,
Sanki söz, bir kez söylenmek için yaratılmış
Ve sonra yerini sessizliğe bırakır.

Ben bir kıyım...
Gecedен öğrenirim:
Fazla açık olmamayı,
Ruhumda bir pencere bırakmayı belirsizliğe,
Dünya beni tek bir tanımın içine kapatmasın diye.

Ondan öğrenirim ki kalp
Aydınlık bir oda değil,
Özlem her uğradığında
Adları değişen bir şehirdir.

Gece bilir ki kolay uyumam,
Çünkü düşünceler içimde
Göç etmeyi bilmeyen kuşlar gibi konar.

O da benimle sakinleşir,
Üzerime sessizlikten bir örtü serer—
Dünyayı gizlemez,
Ama hafifletir.

Ben ve gece dostuz,
Birbirimizi kâğıtsız yazarız,
Pişmanlıksız sileriz,
Ve son hikâyeyi anlatma görevini
Karanlığa bırakırız.

Ve şafak geldiğinde...
Kavga etmeyiz,

Sadece hiçbir şey olmamış gibi davranırız—
Gerçek sırrın
Söylenmediğini bilen iki dost gibi...
Yaşanır,
Sonra sessizce unutulur.

Gecenin Dövmesi

Gece üzerimize inmez...
Bize sızar, eski bir sır gibi;
Kalbe izinsiz ulaşmanın yolunu bilir
Ve yavaşça...
Ruhlarımızı yokluğun kâğıdına yazmaya başlar.

Sanki kör bir şairdir,
Görünmeyen bir mürekkeple sınırlarımızda yürür,
Yüz hatlarımızı yoklar...
Hafızasında yitirdiği bir yurdu arayan bir yabancı gibi.

Siyah parmaklarını dünyanın altında gezdirir
Ve bir dövme bırakır...
gizli...

Tamamlamaya kimsenin cesaret edemediği bir soruya
benzeyen,
Bize bize benzemeyen isimler verir;
Ama birden büyürken fark etmeden
Yitirdiğimiz şeye benzeyen isimler.

Her yıldız...
Kapanmamış bir ışık yarasının izidir,
Her gölge...
Geç kalmış bir itiraftır:
Yalnızız...
Yüzlerle doluyken bile.

Yürürüm...
Gece içimde adım adım ilerler,
Sanki artık anahtarını bilmediğim eski bir eve girer gibi
Ve kalbime yavaş, acı bir yazıyla yazar:
“Buradan sevdiklerin geçti... ve kalmayı öğrenmediler.”

Bedenimi adresi olmayan bir mektup gibi taşıyım,
Kırılışımı sessizliğin cebinde saklarım;
Sanki henüz gelmeden yokluğa hazırlanırım.

Ey gece...
Sen sadece karanlık değilsin,
Uçlarımızda yürüyen bir hatırasın;
Unutmaya çalıştığımız her şeyi geri getirir
Ve bizi özleme benzeyen bir biçimde söndürürsün.

Her akşam
Yeniden doğduğumu değil,
Daha güzel bir silinişle yavaşça yok olduğumu hissedirim...
Ta ki bana benzeyen bir yokluk biçimine yaklaşıp kadar.

Ve dövme tamamlandığında
Ben kalmam...
Uzaktan bana benzeyen bir şey kalır:
İki isim arasında kaybolmuş bir kadının sesi,
Hangisinin ona ait olduğunu unutmuş,
Bir yankıya dönüşmüş—
Şafağın eşiğinde yürüyen...
Ve geri dönmeyen.

Işığın Yetimi

Ben ve gece... ve hüznün üçüncümüz,
Aynı karanlığın sofrasını paylaşır,
Sessizliğimizi bölüşürüz...
Sanki gurbet elde soğuyan
Bir yabancının ekmeği gibi.

Ben bir kıyım...
Işığın hafızasında yürürüm,
Ama kendime her yaklaştığımda
Kendi gölgeme takılır,
İçime doğru daha derine düşerim;
Sanki içim, kapısız bir vatan.

Gece uzun... bitmez,
Sanki gelip geçenlerin nefeslerinden dokunmuş,
Sahiplerine ulaşmamış mektuplardan,
Ve kapılarda
Son vasiyetlerini bırakıp
Hiç var olmamış gibi hafifçe giden kalplerden.

Ve hüznün...
Sandığımız gibi bir misafir değil,
İlk evin sahibidir;
Göğsümde, yeri bilenin güveniyle oturur,
Paltosunu nabzıma asar—
Sanki ben onun eski hafızasıyım.

Ben ve ay, gurbetin ikizleriyiz:
O, yüksekliğinde yalnız,
Ben, düşüşümde yalnız;
İkimiz de bize benzeyen bir yüz ararız,
Ama yalnızca
Yokluğun, tahammül edemeyeceğimiz kadar derin
Yansımasını buluruz.

Bazen
Gökyüzüne bakarım,
Yorgun soruların kırdığı eski bir cam gibi
Parçalandığını görürüm;
Ve geceyi, ağır bir sessizlikle ağlarken...
Onun gözyaşını silen yoktur,
Rüzgârdan başka—
Geçip giderken sanki farkında değilmiş gibi.

Ben tam değilim,
Ben buradan geçmiş bir kızın iziyim;
Gölgesini kaldırımlarda bırakmış
Ve gitmiş...
Ne kesinlikle, ne de bir yolla.

Ey gece...
Neden beni her kucakladığında
Daha iyi öğreniyorum kaybolmayı?
Ve neden her güldüğümde
Sesim sevincin ortasında kırılıyor—
Sanki sevinç, tamamlanmayı kaldıramaz?

Ay bana benzer...
Yarasını saklamak için yalnızca ışığı vardır;
Ama gizlice
Gökyüzünün omzunda yavaşça kanar,
Kimse görmeden.

Ben...
Varlığın kucağında bir yabancıyım,
Sanki kader kitabından düşmüş bir fikir,
Ona bir başlık bulamamışlar da
Unutuşa benzeyen bir ad vermişler:
Sessizce hüznülenmeyi öğrenen bir kadın.

Ve gecenin sonunda...
Her şey uyuduğunda,
Kendimle oturur,

Hayal kırıklıklarını bir bir sayarız—
Sönmeyen ama aydınlatmayan yıldızlar gibi.

Sonra derim:
Ey kalbim... zararı yok,
Bu hüznün de
Bir gün hafifleyecek,
Bir hatıra gibi geçip gidecek,
Ve unutuşun omzunda uyuyacak.

Ruhun İnitisi

Ben, yalnızca bir gölgeyim...
Ayna'nın unuttuğu,
Sabah yüzüne eğildiğinde
Onu tanımadığı bir gölge.

Ben o'yum ki...
Çağrıda geciken,
Adını yokluğun cebine saklayan
Ve rüzgâra şöyle diyen:
“Beni biraz götür...”
Çünkü ben hüznümden daha ağır,
İhtimalimden daha hafifim.

Yürürüm...
Ayaklarımda varmadığım yollar,
Göğsümde ise
Sessizce yıkılmayı öğrenmiş şehirler;
Sanki yıkım,
Çılgılıktan yorulan kalplerin
Ustalaştığı bir sanattır.

Ağlamam ben...
Gözyaşlarını düzenlerim,
Bir anda dökülmesinler diye;
Onları gecenin kenarlarına asarım
Küçük lambalar gibi
Ve birinin gelmesini beklerim—
Işığın,
Terbiye edilmiş bir hüznü olduğunu
Anlayacak birinin.

İçimde...
Beni yazan
Ve her bittiğimde başa döndüren
Bin yıl daha var.
Ve bana sorar:

Kaç kez kırılmalısın
Ayakta durmayı öğrenmek için,
Kalbini kimseye yaslamadan?

Ben o'yum ki...
Sevdiğinde
Kırılğınlıktan bir vatana dönüşür,
Yok olduğunda
Yokluk onun başka bir adı olur.

Yüzümü eski bir bavul gibi taşıırım;
Söylenmemiş seslerle dolu,
Ulaşmamış mektuplarla,
Ve gülüşlerle...
Acıyı rahatsız etmesin diye
Saklanmayı öğrenmiş.

Ey ruhum...
Ey dinmeyen bu inilti,
Kaç kez öleceğiz
Yaşamayı öğrenmek için?
Ve kaç kez döneceğiz
Gidişin bir son olmadığına inanmak için?

Ben kurtuluş aramam,
Bir anlam ararım;
Bunca kırılışa yakışacak bir anlam,
Göğsümdeki karmaşayı
Yeniden düzenleyecek
Tek bir kelime...
Ve bana diyecek ki:
"Yalnız değilsin...
Dünya sensiz boş görünse bile."

Ve geceleyin...
Gölge bana eşlik etmekten yorulduğunda
Kendimle otururum,
Onunla bir yabancı gibi konuşur

Ve derim:
“Korkma...
Bütün bu acı
Sadece bir yol—
Adının ‘hayat’ olmayı öğrenen bir yol.”

Ben, ruhun iniltisiyim
Sessizlik taşığında.
Ben o şiirim
Hiç tamamlanmamış—
Çünkü hüznün
Dilden daha uzundu.

Ve bu yüzden...
Kalbimi açık bırakırım
Yokluğa doğru
Ve yürürüm—
Sanki sonu biliyormuşum gibi,
Ve sanki
Hiç varmayacakmışım gibi.

Sanki Sen Bendin

Sanki benimleydin...
Bir hatıra gibi değil,
Ruhumun başka bir derisi gibi,
Gizli bir isim gibi—
Ağzımda sakladığım,
Söylemeye korktuğum;
Dünya daralır diye.

Sanki oradaydın...
Kendime takıldığım anlarda,
Kalbimi yollardan toplarken
Kalabalıkta oyuncağını kaybetmiş
Bir çocuk gibi;
Sen geldin,
Kırıklarımı ışıktan bir iplikle topladın
Ve dedin ki:
“Kalk... ben buradayım.”

Eski yaralarımın arasında dolaşırdın,
Onları bilirdin—
Bir annenin çocuklarının adını bildiği gibi;
Üzerlerine dokunurdun,
Acı olmaktan utanır
Ve erirlerdi...
Sanki acı
Sadece senin ellerinde erimek için yaratılmıştı.

Gündüzü dökerdin acıma,
Sıradan bir gün gibi değil,
Gecikmiş bir bahar gibi;
Beni yarı yolda bırakan
Bütün mevsimler adına özür dileyen.
Ben de gülümserdim...
Ve inanırdım
Kalbimin hâlâ sevmeye elverişli olduğuna.

Elin dudaklarımda kalırdı...
Engellemek için değil,
Beni tercüme etmek için;
Benim yerime şöyle demek için:
“Bu bir kız...
Sessizlikten yorulmuş,
Bu yüzden seninle konuşmaya gelmiş.”

Sanki sen,
Hiç gelmemiş barıştın—
Ama
Hayatımdan geçtiğinde
Göğsümde küçük bir ateşkes bıraktın;
Bana yeterdi
Kalan ömrümü onunla geçirmek.

Sanki gerçek sendin,
Benden geçen herkes
Işığın rolünü becerememiş bir gölgeydi;
Kalpleri
Kapalı pencerelerdi,
Ve yalnız sen
Bir kapıydın.

Ben...
Dokunuştan sakınmayı öğrenmişken,
Nasıl inandım ellerine?
Kalbimi nasıl koydum
Parmaklarının arasına
Titremeden?

Ben...
Boğulmaktan korkarken,
Nasıl bir denize dönüştüm
Adımı çağırıldığında?

Gözlerimde
İlk hayrettin,

Sesimde
Utanmayan bir titreme,
Kalbimde
Söylenmeyen bir hakikattin...
Yaşanan.

Ellerin...
Dünyaya kapattığım kapımın
Tek vuruşuydu;
Ve dokunuşun
Uzun bir kaostan sonra
Ruhumu yeniden düzenlerdi.

Ey sen...
En güzel olduğumda bana benzeyen,
Ağladığımda—gözyaşsız—yine bana benzeyen kadın,
Nasıl buldun yolunu bana
Bunca kayboluşun içinde?
Nasıl sevdirdin beni bana,
Beni sevdiğin için?

Sanki benimleydin...
Ve hâlâ öylesin—
Göğsümde uyuyan bir sır gibi,
Açığa vurmak istemediğim;
Bir şarkı gibi,
Bittiğinde yeniden başlayan.

Sanki sen...
Benim—
Sonunda bulduğum,
Beni incitmeyen bir kopyamdın.

Ve ne zaman
“Sen yoksun” demeye kalksam...
Seni bulurum,
Beni içimden yazarken
Ve fısıldarken:

“Ben buradayım...
Senin içinde,
Ve hiçbir yere
İhtiyacım yok.”

Tamamlanmayan İki İsim Arasında

Adımın kıyısında duruyorum,
sanki henüz doğmamışım gibi,
ve sanki rüzgâr
hiç geçmemiş bedenimden
özlemin şeklini öğrenmek için.

Yürürüm...
cebemde küçük bir bulut vatanı,
kalbimde ise
ışığı hatırlayan
ama onu bulamayan bir pencere.

Ben tamamlanmış değilim,
bir ihtimalim ben bir kızın;
sesini
cevapsız bir sorunun
ve şehirlerin unuttuğu bir şarkının
arasına asmış.

Ne zaman berrak olmaya çalışsam,
içimde yönler kırılır,
yollar birbirine karışır
sanki bir dokumacının elini kaybetmiş
iplikler gibi.

Dünyayı sevdim...
bir sevgi gibi değil,
bir hüznün gibi;
dayanamayacağı kadar büyük bir duvara
değen kırılğan bir şey gibi.

Ve geceleri
kendimi uzaktan duyarım,
sanki bana geri dönüyorum
ama hiç ulaşamıyorum.

Başımı rüzgârın yastığına koyarım,
rüyalar geç uyanır
ve tamamlanmadıklarını hatırlarlar.

Burada...
kimse adımı tam bilmez,
hatta ben bile
yalnızken yanlış söylerim onu.

Birinin hayatından geçmiş
ve gölgesini bıraktığını fark etmemiş
bir iz gibi yürürüm.

İçimde
ışık almayan şehirler var...
ve eski bir ışıkla yapılmış anneler
asla gelmeyecek bir mektubu bekler.

Yazarım...
ses neden kendine yaklaşıncı kırılır diye,
ve neden özlem
bir daha hiç çıkmayan bir vatan olur diye.

Bir anda kaybolmamak için yazarım,
rüzgârın kenarına
küçük bir iz bırakırım;
sanki dünyaya derim ki:
“Buradaydım...”
kimse inanmasa da.

Ama ben tam burada değilim,
ve orada da değilim.
Ben ikisi arasındaki mesafeyim;
bir kız...
yıkıntının üzerinde
nasıl hafif olunur
onu öğrenen.

Ve yolun sonunda
hiçbir şey kazanmaz:
ne ben...
ne yokluk...

Sadece
yarım kalmış bir cümle gibi kalırım;
dil,
dünya sustuğunda
onu hatırlar.

Kurşun ile Şiir Arasında

Ben sürgün şehirlerin kızıyım,
adımı omzumda paslanmış bir tüfek gibi taşıyorum
ve yürürüm...
sanki ardımda bilerek yakılmış haritaları sürüklüyorum
ve artık beni tanımayan isimleri
ben de çağırmaya cesaret edemiyorum.

Ben bir kadını,
her bir erkeği sevdiğimde
bir vatan kaybederim;
ve her bir vatani sevdiğimde
kalbim bana benzemeyen bir erkeğin içine kapanır.

Sessiz ağlayan sokaklara benzerim,
zorla unutmayı öğrenen şehirlere,
ve sınır aynalarında yüzümü gördüğümde
kendimi bile tanıyamadığım o hâle...

Seni sevdim,
toprağın ilk yağmurunu sevmesi gibi;
bulutun ihanet edebileceğini unutacak kadar
ve şiirin, şairinin kanını sevip
onu dizinin sonunda yalnız bırakması gibi.

Seni sevdim...
ve aramızda siyaset duruyordu,
ağlamayı bilmeyen bir asker gibi;
ve her haber bülteninde adın geçtiğinde
silahlar göğsümün dilini öğreniyordu.

Dediler ki:
“Sevme...”
işgal zamanında
aşk bir lüks,
hafıza bir suç,

şir ise
muhtemel bir delildir.

Ama ben seni sevdim,
yıkılmak üzere olan bir duvara vasiyet yazan biri gibi
ve kalbini,
yarın elinden alınacağını bildiği bir toprağa eken biri gibi.

Ey beni içinde taşıyıp da kabul etmeyen vatanım...
sokaklarına şehit fotoğrafları asıp
sonra utanmadan uyuyan şehirler...
isimlerimizi tellere asan sınırlar...
ve bize diyen:
“Kalbinizden vazgeçebilirsiniz geçin.”

Ben bir kadını,
ceplerimde küçük bir vatan ararım
ama bulamam...
o yüzden ağlarım;
haritalar gibi, köyler bedeninden silinirken
güçlü bir silginin elinde.

Seni sevdim,
aşk tarihinden geçen biri gibi değil;
ruhunu bir sorgu masasına koyup
“Ben buyum...
kanım adıma tanıklık etsin” diyen biri gibi.

Gözlerin,
ışığın son kaldığı şehirdi
uyarı olmadan sönen;
sesin ise
eski bir radyodan sızan
yasak bir marş
yıkık bir evin içinde.

Ben bir kadını,
aşkı eksiksiz bir suç gibi taşıyan,

ve vatani
ne iyileşen ne unutulana bir yara gibi...
ve ikisi arasında yürürüm
iki uçurum arasına gerilmiş bir ipte gibi:
birinin adı kayıp,
diğerin adı bekleyiş.

Ey kurşun çağında sevdiğim adam...
biz hata değildik,
ama dünya büyük bir hataydı;
hikâyemize sığmayacak kadar dar.

Seni kontrol noktalarında gördüm,
ölüm haberlerinde,
ve asker yüzlerinde...
kalplerin
silahlar gibi kaçırılabilceğini bilmeyen yüzlerde.

Ey bana benzeyen toprak...
beni affetme,
ben senin kızınım;
aşkı kuşatma okullarında öğrenmiş,
ağlamayı
ulusların tanımadığı bir dille öğrenmiş.

Ben senin kızınım,
bağırduğumda
sesimde düşen tüm şehirlerin yankısını taşıyan.

Ve sonunda...
bu hikâyede kimse kazanmaz:
ne aşk...
ne vatan...
ne de şiirler.

Ama ben...
seni yazmaya devam ediyorum,
sanki yazmak

ölüme hazırlanan bir şehirde
yaşamın son biçimiymiş gibi.

Ve derim ki:

Eğer her şey kaybolursa...
bu kelimeler şahit kalsın
bir kadın
savaş zamanında
insanlığından geriye kalan her şeyle
sevdi.

Geceyi Sevdim

Geceyi sevdim...
Çünkü karanlık olduğu için değil,
bana benzediği için;
ışık gibi görünmeye çalışmaktan yorulduğumda.

Ben bu sessizliğin kızıyım,
nefesimi yavaşça düzenlerim
sanki kapanmak istemeyen bir yarayı dikiyorum.
Yıldızlara dostlarım derim
çünkü tamamen yalnız olduğumu
hissetmek istemem.

Gecede...
kimse sormaz bana:
“Bu hüznün neden bu kadar uzun?”
“Gözlerin neden görünmeyene açılan bir pencere?”
Sadece gece...
bilir ki bazı sorular
cevaplanmaz,
yaşanır.

Karanlığın kenarında otururum,
elimi uzatırım
ve gerçek yüzüme dokunurum—
gündüz sakladığım o yüze,
sabır makyajlarının
ve “iyiyim” maskelerinin altına gizlenen yüze.

Ben üzgün değilim...
Sadece
tamamlanmamış bir fikre
ve yolda kaybolmuş bir mektuba
ya da hâlâ sesini bulamamış bir şarkıya
benziyorum.

Biliyor musun ey gece?

Seni sevdim
ışık beni yarı yolda bıraktığında,
yüzler yalancı aynalara dönüştüğünde
ve fark ettiğimde ki
gündüz,
ateşten ve ışıktan bir kadını
taşıyamıyor.

Senden...
ağlayabilirim
gururum kırılmadan,
yazabilirim
gerçekten korkmadan,
ve sevebilirim...
nedenini açıklamadan.

Ben ve gece...
yabancı değiliz,
sessiz bir anlaşmayız
iki kalp arasında:
güzelliğin her zaman
parlak olmak zorunda olmadığını bilen.

Saçlarımı tararım
rüzgârın parmaklarıyla,
ve omuzlarıma düşmesine izin veririm
uzun bir gölge gibi—
henüz anlatılmamış hikâyeler taşıyan.

Ona derim ki:
“Bu gece bana nazik ol...
Çünkü her zaman güçlü olmaktan yorulduğum.”
O da sessizce gülümser
ve beni örter
soluk yıldızlardan bir örtüyle.

Biliyor musun?
Karanlıktan korkmam ben,

ışığa dönüp
kendimi bulamamaktan korkarım.

Bu yüzden kalırım burada...
kalbimin atışıyla
şeylerin yankısı arasında,
gitmemiş bir hatıra ile
gelmeyen bir hayal arasında.

Geceyi sevdim...
Çünkü benden daha fazlası olmamı istemez,
daha az görünmeye zorlamaz,
beni olduğum gibi kucaklar—
genç bir kadın olarak,
her gün
kendinden nasıl kurtulacağını öğrenen...

ve nasıl
“kalp” denen
bu güzel yıkımı
seveceğini.

Özlem

Özlem...

Sanki kalbim bir pencere,
uzun bir yokluğa açılıyor
ve hiçbir el geçip de
bu rüzgârı kapatmıyor.

Evimi özlüyorum—
yalnızca duvarları değil,
annemin sesini
adımı bir dua gibi söylediği anları...
ve ekmeğin kokusunu
ellerinden yükselip
yorgun dünyayı onaran o sıcaklığı.

Çocukluğumun toprağını özlüyorum,
adımlarımı benden daha iyi bilen o yeri,
beni hiç sormadan
rüyalara götüren yolu.

Ey evim...
orada bıraktığım gölgem,
kapıda beni bekleyen hâlim...
Hâlâ gülüşümü hatırlar mısın?
Pencereler hâlâ
her sabah adımı fısıldar mı?

Seni tamamen terk etmedim...
Sadece
kendimden bir parçayı alıp gittim
ve kalbimi
orada kalmakla görevlendirdim.

Özlem...

Göğsümde küçük ülkeler var
beni çağıran

ve ben
sadece rüyada dönebiliyorum.

Sürgünde—
(ona sürgün dememek için çabalıyorum,
acı büyümesin diye)—
yabancı olmayı öğreniyorum
kendi yüzüme bile,
ve sokaklara selam veriyorum
ama hiçbir yol
bana karşılık vermiyor.

Burada kimse bilmiyor
bir zamanlar kelebeklerin peşinde koşan
bir çocuk olduğumu;
gülüşümün rüzgârdan hafif olduğunu
ve kalbimin
bu ağırlığı tanımadığını.

Şimdi kendimi topluyorum
kırık cam parçalarını birleştirir gibi,
ve aynaya bakmaya çalışıyorum
kanamadan.

Ey vatanımın toprağı...
çocukluğumun ilk adı...
var olmayı öğrendiğim yer...
nasıl unuttum dönmeyi?
nasıl büyüdüm birden
ve içimde
koşacak yer kalmadı?

Özlüyorum...
konuştuğum ağacı,
ağırlığımı bilen taşı,
adımı yazıp sonra utançla sildiğim pencereyi.

Özlüyorum...
oradaki kendimi—
dünyanın
kalbimden daha geniş
ve daha sert olduğunu bilmeyen hâlimi.

Ey evim...
çok şey istemiyorum...
Sadece bir anlığına
geri dönmeyi
ve o çocuğa demeyi:
“Çabuk büyüme...
Dünya sana hazır değil.”

Ve anneme demeyi:
“Ekmeğin...
vatanın kendisiydi
ve kurtuluştu.”

Özlem...
sanki adımın diğer hâli oldu
ve içimde ne varsa
sana doğru yürüyüp
hiç ulaşamıyor.

Seni kalbimde taşıyorum
ey küçük ülkem,
bulutun uzak yağmurunu taşıması gibi
ve kendi göğünü bulmayı beklemesi gibi.

Geri döner miyim?
Yoksa dönüş
yolların bile taşıyamadığı
bir rüya mı oldu?

Ben özlemim...
yalnızca bir mekâna değil,

beni tanıyan bir zamana
ve benim tanıdığım bir zamana.

Geride bıraktığım her şeye
sığınmak için...
ve fark etmek için
kendimi de orada bıraktığımı.

Ve bu yüzden—
ne kadar uzaklaşırsam
sana o kadar yaklaşıyorum...
ve ne kadar unutmaya çalışırsam
hatırlarım ki
evler unutulmaz...

Onlar bizi
sonsuzluğa kadar
içlerinde taşırlar.

Sözcükten dolayı seni yargılıyor

Sözcükten dolayı seni yargılıyor...
Sanki harfler kurşun,
ve ağzın bir tüfek
sadece isabeti bilen.

Ve sen—
anlamın kızı—
sadece hissettiğini söyledin,
ama onlar
nazikçe yalan söylemeyi bilen
bir kalp istediler.

Ben kimseyi memnun etmek için yazmam,
ben yazarım...
çünkü göğsümde
söylenmezse daralan bir dil var
ve çünkü sessizlik
kendime karşı başka bir ihanet oldu.

Sözcükten dolayı seni yargılıyor...
ve bilmez ki
sen yazdığında
boğulmaktan kurtulursun,
ve her cümle
havaya açılan küçük bir balkon olur
oradan bakarsın.

Ey beni yargılayan...
hiç yüreği çıplak yürümeyi denedin mi?
Her söylediğinde kırılan
bir hafızayı taşımayı?
Sözlerden korkmayı
yaranın
yaklaşan bir parmağı korktuğu gibi?

Ben kelimelerimi seçmem,
kelimeler beni seçer;
yağmur gibi gelirler—
geri çeviremem,
erteleme lüksüm yoktur.

Ve yazdığımda
sadece ben olmam,
sesini bastırmış
bütün ruhlar olurum,
dünyayı rahatsız etmemek için
gülümsemeyi öğrenmiş
bütün kalpler olurum.

Sözcükten dolayı seni yargılıyor...
sanki hakikat bir günah,
sanki doğruluk
gizlenmesi gereken bir yara
nezaket bandajının altında.

Ama ben—
kabul edilebilir bir kopya olmaktan yorulmuş ben—
kendim olmayı seçtim
bunun bedeli
yalnızlık olsa bile
hakikatin sırasına oturmak olsa bile.

Ey sen...
ben sana savaş açmıyorum,
sadece
kalbimi
uzun bir sessizlikten
ve bana saklanmayı öğreten
korkudan kurtarmaya çalışıyorum.

Benim için kelime
geçici bir ses değildir...

0

benden geriye kalan şeydir
beden yorulduğunda
ve bana benzeyen tek şeydir
kendimi bulamadığımda.

O yüzden beni yargılama,
eğer sözlerim keskinse—
çünkü bıçak
her zaman düşman değildir;
bazen
acıyı keser
yaşayabilelim diye.

Sözcükten dolayı seni yargılıyorlar...
ve ben
dünyayı uzun sessizliği için affediyorum
ve yazıyorum—
sonsuz bir duvarda
bir pencere açar gibi.

Ben bu sesin kızırım...
harflerle hayatta kalmayı bilen,
ve eğer hata yaptıysam—
tek hatam
gerçeği
fazla açık söylememdir.

Bu yüzden...
bırak yazayım,
bırak ben olayım,
bırak sözlerim
korkusuz çıksın—
çünkü ben
susarsam...
yok olurum.

Ve hayatta kalanlar
sessizlikle değil

bıaktıkları izlerle
hayatta kalırlar—
kendilerine benzeyen izlerle.

Annem ...

Ben bu çağrının kızuyım...
her söylemeye çalıştığımda kaybolan o sesin,
ve göğsümde büyüyen o özlemin kızı
sanki görünmeyen, unutulmayan bir vatan gibi.

Sana özlem duyuyorum...
yolun sonunda el sallayan bir yokluk gibi değil,
kökünün toprağını arayan bir kök gibi,
ve adını unuttuğu nehre
yeniden susuzluğu ile dönen bir su damlası gibi.

Sana özlem duyuyorum...
gün omuzlarıma ağırlaştığında,
yollar çoğalıp hiçbir yol kalmadığında;
ellerimi karanlığa uzatırım
ve yalnızca senin sesinin sıcaklığını bulurum—
korkumu okşayan,
beni benden daha iyi bilen gizli bir dua gibi.

Anne...
sen hikâyemde geçen sıradan bir kadın değilsin,
sen şeylerin adı yokken başlangıçsın,
ve anlamlar kaybolduğunda
ve dil ağzımda kırıldığında sondasın.

Sen, dünya açken ekmeğimsin,
yönler pınarlara savaş açtığında suyumsun,
sen beni terk etmeyen gölgemsin,
diğer gölgelerim göç edip
beni yalnız bıraktığında
acımasız bir güneşin karşısında.

Sana özlem duyuyorum...
çiftçiyi bekleyen tarlanın özlemi gibi,
dağların omzunu arayan bulut gibi,

ve kırılmış ama
gülüşünü hâlâ saklayan çocukluk gibi.

Anne...
aşkı bir hikâye sanırdım,
ya da yazılan bir şiir,
ya da bekleyiş balkonuna asılan bir söz...
seni tanıyana kadar.
Sonra anladım ki aşk
hayat saldırdığında sana sığınmak,
kendimi kaybettiğimde sana dönmektir.

Gözlerinde...
dünya daha az sertti,
daha katlanılırdı;
sanki gökyüzünü kalbime açan
iki pencereydin
ve bana öğreten:
yarın mümkündür demeyi.

Ve gözlerin...
sadece göz değildi;
bir kurtuluş bilmecesi,
ışıktan ağlar
kalbimi huzura düşüren
ve her düşüşünde
beni korkumdan kurtaran.

Anne...
eğer kaybolursam sana yol olurum,
eğer kırılırsam sana anlam olurum,
eğer ağlarsam sana ses olurum
ve o ses
senin göğsüne dokunduğunda
sakinleşmeyi bilir.

Seni insanlar gibi sevmiyorum...
toprağın sırrını sevmesi gibi seviyorum,

denizin derinliğini sevmesi gibi,
şiiirin
onu susturmaktan kurtaran kelimeyi sevmesi gibi.

Eğer bir gün ölürsem,
yabancı olarak lmeyeceğim...
kalbimde senden bir parça taşıyarak
hayat gibi bir şeyle leceğim.

Ve eğer yaşarsam...
hep sana doğru yürüyeceğim,
sanki yolcuları asla aldatmayan
tek yön senmişsin gibi.

Seni Seviyorum...

Seni seviyorum...

Gözler sana ad vermeyi öğrenmeden önce,
sokaklar ayak seslerini denemeden önce...

Seni seviyorum,
sırrın kendisini sevmesi gibi—
söylenmekten korktuğunda.

Seni seviyorum...

kalbimin kenarında kırılan bütün şüphelerin ötesinde,
anlamı daraltan her açıklamanın ötesinde,
içimdeki genişliğine haksızlık eden her yorumun ötesinde.

Seni sevdim...

sadece çakıl taşlarının sayısı kadar değil,
sana varamayan yolların sayısı kadar,
göğe yükselip de ulaşamayan ağaçların duaları kadar,
yüzümü defalarca yarı yolda bırakan aynaların
ama senin yüzünde hiç yanılmadığı kadar.

Kalbim sende...

özgürlüğü pazarlık eden bir esir gibi değil,
anahtarlarını tek bir gökyüzüne teslim etmeyi seçmiş bir vatan
gibi.

Ve aklım seninle...

delilik değil bu, dedikleri gibi;
sadece kendi mantığını bırakıp
sen denen mucizeye inanan bir bilgelik.

Ben bütünüyle...

o güzel şaşkınlık hâliyim;
insanın ancak sevince
eksik olmadığını fark ettiği an.

Yanında olmak...

yakıcı bir ateş gibi,
ama beni yakmaz;

beni yeniden biçimlendirir.
Bana kül olmayı öğretir
ve sonra o külden yeniden doğmayı...
sanki ilk ismimmişim gibi.

Ve sensiz...
uzun bir gece olur
şafakla bitmeyen,
aksine benden başlayan
ve göğsümde uzayan
anlamını kaybetmiş bir zaman gibi.

Ey ruhumun tanesi...
iyileşmeyen yaralarımın ilacı
sadece adını söylediğimde gelen...
bahçemde açan bir gül
umutsuzluğun mevsiminde bile çiçeklenen...
ve gülüşlerimle hüznlerimi barıştıran bir öpücük
hayatı daha az sert yapan.

Sen...
gözyaşlarımın durağı,
yönlerim sıkıştığında sığındığım yer...
sana koşarım
kaybolmuş bir çocuk gibi
ilk göğsünü bulan.

Göğsün...
sadece şefkat değil,
kurtuluş haritalarıdır;
içine saklanırım
ve dünya
katlanılabılır olur.

Sen...
beni neden korktun diye sorgulamayan,
neden kırıldın diye yargılamayan,

kapılarını açan bir kale gibisin
sanki hiç gitmemişim gibi.

Seninle...
korkunun
güvenin başka bir yüzü olduğunu öğrenirim,
umudun
umutsuzluktan doğan bir çocuk olduğunu,
huzurun ise
“ben buradayım” diyen sesin olduğunu.

Seni seviyorum...
sadece bir kelime olarak değil,
yaşanan bir hayat gibi,
kaçamadığım bir kader gibi—
çünkü o kader benim.

Ve eğer sorarlarsa:
“Kim o?”

Derim ki:
O,
benden kaybolduğunda
benim de kaybolduğum,
ve geldiğinde
dünyanın kalbimde yeniden yerine oturduğu kişidir.

Özlem Yaşarken Ölüm Olmayan Bir Vatan Olur

Ben, özlemin içinde yaşamayı öğrenenim,
sanki özlem kapısız bir evdir
ve ben hem kapı, hem yol, hem de kapıyı çalanım.

Seni seviyorum...
bir kitapta geçen geçici bir fikir gibi değil,
sahibini tanıyan bir yara gibi;
açık kalmakta ısrar eden
ve karanlıkta kaybolmayı reddeden bir yara gibi.

Eğer özlemden ölürsem...
benim için gıyabî cenaze kılmayın,
mezar taşına “seviyordu” yazmayın.

Sadece yazın:
“Göğsünde küçük bir savaşla yürürdü,
ne zaman alevlense derdi ki:
İşte vatan budur.”

Eğer özlemden ölürsem...
ben ölmem,
sadece unutmaya çalışan bir bedenden
hatırlamayı bilmeyen bir ruha geçerim.

Aşk şehidi olurum
çünkü aşk bir savaş olduğu için değil,
çünkü ben senin yokluğunla savaştım
ve hiç teslim bayrağı kaldırmadım.

Sen içimde rüzgârın eski bir gömlekte yaşaması gibi yaşardın,
beni görmeden hareket ettirirdin
ve her defasında
beni benden daha boş bırakırdın.

Ey sen...

kaç kez dedim sana:

“Ya beni bütünüyle al, ya da eksik bırak beni;
çünkü yarım kalan hiçbir varlık
yokluğun içinden sağ çıkamaz.”

Ama sen beni iki ihtimal arasında bıraktın:
ya kendine yalan söyleyen bir hatıra
ya da nasıl çiçek açacağını öğrenen bir yara.

Ben çiçek açmayı seçtim.

Şimdi ben bir çiçeğim...
kaybın göğsünde büyüyen,
gecenin gözyaşlarıyla sulanan;
adın geçtiğinde büyüyen
ama sen geri dönmediğinde solmayan.

Eğer özlemden ölürsem...
ağlama,
çünkü bu ölüm bir son değil,
sana “hâlâ seviyorum” demenin
daha geniş bir sessizliğidir.

Gemiler Yandığında Sana Yüzerim

Gemilerimi yakarım...
Kaçmak için değil karadan,
yol olmadan varmayı öğrenmek için.

Kelimelere binerim,
bulutların ağzından çıkan
ışık atları gibi;
beni sana çekerler...
yolun nerede başladığını bilmem
ama senin
bitiş değil,
bitişlere benzemeyen son olduğunu bilirim.

Sen gözlerimde uzanan bir denizsin,
ne kuşatılır ne anlatılır.
Dalga kirpiklerine her çarptığında
kıyıda her kırılıştan
ışktan daha tatlı
ve unutulamayacak kadar yumuşak
hatıralar sızar.

Sende geçmiş ile şimdi karışır,
sanki zaman tek bir suymuş gibi;
ne başlangıcı var ne sonu...
sadece sende akar
ve beni senden, seni benden yıkar
sonra bizi yeniden
ilk şaşkınlığımızdaki çocuklar yapar.

Gözlerinde
ovalardan tepeler eşitlenir,
sanki toprak yeşili senin bakışından öğrenmiştir
ve bahar
ondan önce sadece
ertelenmiş bir ihtimaldir.

Oradaki kuşlar
ötmez... hatırlar,
ilk isimlerini geri çağırır
rüzgârın bir şiir olduğu
ve gökyüzünün henüz tamamlanmamış bir fikir olduğu zamanı.

Bu bulut
bulut değildir;
gökyüzünün hafızasından düşmüş
eski şarkı kıvrımlarıdır
ve göğsünün üzerinden geçerken
bir gölge gibi özür diler.

Ve yağmur...
yağmur olmayı henüz öğrenmemiş o ıslaklık
yanaklarındaki gelincikleri sular
ve çiçekler utangaç bir şekilde uyanır
sanki yaratılışın sırrını
ilk kez görmüş gibi.

Senin kıvrımlarının arasından
esintiler çıkar
sıradan bir hava gibi değil,
söylenmeyi bekleyen
ihanetsiz küçük sırlar gibi.

Ben zamana yolculuk ederim
gemisiz...
çünkü gemiler yandı
sana dönüşsüz sevmeye karar verdiğimde.

Ve ben...
geri dönmem.
Sadece sende büyürüm
tıpkı karanlığın gözünde ışığın büyümesi gibi
gökyüzü olduğunu hatırladığında.

Gözyaşı dökerim...
üzüntüden değil,
çünkü sende tamamlanan güzellik
beni ağlatır;
sanki denizi ilk gören
ve ondan kurtulamayan benmişim gibi.

Seni Gözler Henüz Görmeden Sevdim

Seni seviyorum...
gözler seni görmeyi öğrenmeden önce,
gözler adını söylemeyi bilmeden önce,
ışık yüz hatlarını keşfetmeden önce.
Seni tanıyordum...
toprağın yağmurun sırrını bildiği gibi,
daha yağmadan önce.

Seni seviyorum...
bütün şüphelerin üstünde,
söylenen ve söylenmeyen her şeyin ötesinde;
sanki kalbim seni seçmişti
evren henüz bir fikirken,
gaybın göğsünde.

Seni bir hayret gibi sevdim...
zamana sığmayan,
sayılara girmeyen bir hayret:
yolların kenarındaki taşlar kadar,
ağacın içinde ormanı saklayan ağaçlar kadar,
adın geçtiğinde
sükûtun yıldız gibi parlayacak kadar.

Kalbim sende rehin...
çünkü sen bir zindan olduğun için değil,
çünkü sen bildiğim tek özgürlüksün.
Aklım sende deli...
çünkü onu kaybettiğim için değil,
çünkü seni bulduğum için—
delilik suretinde.

Ve ben...
bütünüyle sana tutulmuşum;
ateşin oduna tutulması gibi,
gecenin sırrına tutulması gibi.

Yanında olmak ateş...
ama yanmam ben,
o ateşte ibadet ederim.
Sıcaklığında eğilirim
ve adınla dua ederim
kalbim soğumasın diye.

Ve senden uzaklık...
uzun bir özlem,
şafağı bilmeyen bir gece,
yokluğun sonsuzluğu
damarlarımda yürür
ve beni yavaşça söndürür.

Ey ruhumun tanesi...
yaralarımın ilacı,
bahçemde açan gül,
ben kokmadan önce beni koklayan...
gülüşlerimin ve gözyaşlarımın öpücüğü,
göğsümde taşıdığım küçük vatanım,
kaçmaya çalıştıkça içinde kaybolduğum.

Ey ağlamalarımın durağı,
ey sığınılacak şefkatli göğüs,
yorgunluğumu gömdüğüm yer,
yeniden doğduğum toprak...

Ey sağlam kale...
korktuğumda,
bana korkunun içindeki huzuru veren sensin,
umudu bana geri getiren,
huzurun bile tanımadığı bir huzur.

Seni seviyorum...
insanların sevdiği gibi değil,
denizin boğulanları sevmesi gibi,
gökyüzünün bulutunu sevmesi gibi,
ona "nereye gidiyorsun?" diye sormadan.

Seni seviyorum...
adım senin adının gölgesi olana kadar,
ruhüm sana ayna olana kadar,
ve eğer özlemden ölürsem bir gün,
ölmem...
sende yeniden doğarım.

Gel... Yağmurun Altında Dans Edelim

Hadi...

geceyi biraz kısalım
ve bizi dinlemeyi bilen mumların arasında oturalım;
eriyen ışıklar gibi
sırrımızı bildiklerini sanıp
isimlerimizi
havaya yazsınlar.

Hadi...

yağmurun ince çisintisi altında dans edelim
iki beden gibi değil,
ilk kez birlikte düşmeyi öğrenen iki bulut gibi;
artık birleşmekten korkmayan
iki damla gibi...
aynı nehre dönüşen.

Hadi...

uzak bir yıldıza sarılalım
ve soralım ona:
Ay âşık olunca nasıldır?
Işığımı nasıl saklar
senin gözlerinde...
ve sonra geceyi
onu yüzümde aramaya bırakır?

Seni bir rüya gibi yalvararak çağırırdım...
içimde yankılanan
iki kalp atışı arasında kaybolan bir ses gibi;
şimdi seni
bir gerçek olarak görüyorum
ve bana sığın
sonsuz bir gökyüzü gibi genişliyorsun.

Eğer aşk bir ezgiyse içimde,
sen beni uyandıran melodisin
ve kırılmayan tel...

Ve eğer bir gün kalbimin kraliçesiysem,
sen
kimsenin görmediği taşsın
ancak ben gülümsediğimde görünürsün.

Gözlerinde...
aşkı gördüm
kurallarını terk etmişti;
bir sevgi gördüm
hiçbir şeye uymayan
ve açıklanamayan...
sanki yanlış yola sapan kader
beni seçmişti.

Fısıltını duyarım...
sessizliğimi okşayan ipek gibi,
kalbimin ağacında şarkı öğrenen bir kuş gibi;
dallarım titrer
ama düşmez.

Sen dileğimsin...
arzular yorulduğunda,
sen aşksın
aşk kelimesi daraldığında,
ve sen ışıksın
alacakaranlıkta doğan
karanlığımdan korkmayayım diye.

Aşkın...
kalbime giren bir rüzgâr oldu
sessizliğin pencerelerini kırdı
ve içimde
söndürülemeyen
güzel bir yangın yaktı.

Güzelliğin...
sadece bir ok değildi
bir dil oldu

beni delip geçen
ve kanıma yerleşen;
ve ben
sana her baktığımda
kendimi yeniden çeviriyorum.

Gözlerine baktım, şafak gibi...
ve anladım ki
ışık güneşten değil
senden doğuyor
ve gün
sen gülümsediğinde başlıyor.

Sanırdım ki
kadınların denizlerinde ustayım,
yüzleri okumakta,
gözlerin şifresini çözmekte...
ama seni görünce
sadece sana değil
kendime de battım
çünkü senden önce tanımadığım bir ben varmış.

Kalbime nazik ol...
bana baktığımda
utangaç oluyorum
ilk kez keşfedilmiş biri gibi;
bedenim
ölçüsünü unutan bir şiir gibi
sana yaklaşıncaya dağılıyor.

Güzelliğinden...
etrafımdaki her şey kıskandı beni
ve öğrendim ki
güzellik
görünen şey değil,
bizi değiştiren şeydir.

Sen hayatımsın...
hayat bana dar geldiğinde,
ve sen ölümüm...
çünkü senden kurtulmayı
hiç istemiyorum.

Ve ben...
dilimin ucunda duruyorum
seni anlatmaya çalışıyorum
ama kelimeler beni terk ediyor
harfler düşüyor
yenilmiş askerler gibi.

Çünkü sen...
şiiirden daha fazlasısın
ve tariftten daha derin
ve söylenmiş
ve söylenecek olan
her şeyden daha güzelsin.

Şafak Şarkısı

Ben gecenin kızırım...
ama geceyi yalnızca kırıldığında bilirim.
Ben zincirlerin kızırım...
ama onlardan öğrendim
bileklerimi bir kanat biçimine dönüştürmeyi.

Yürürdüm...
ayaklarımda zincirlerin gölgesi,
sesimde “biz” demesine izin verilmeyenlerin titremesi vardı.
Adımı taşıyordum
küçük bir yara gibi
ve büyürse
bir vatana dönüşmesinden korkuyordum.

Sonra şafak geldi...
zamanın duvarındaki bir saat gibi değil,
toprağın gırtlığından çıkan bir ıçılık gibi;
sanki yerin kendisi
nefes almaya karar vermişti.

Işığı gördüm...
yalnız gökten inmiyordu
gözlerden de doğuyordu;
sessizliğin kapısını kıran ellerden,
“Artık geri dönmeyeceğim” diyen bir kadının
ilk adımından.

Ben o kadını...
korkusunu isimlendirmeyi öğrenen
ve sonra onu terk eden;
tıpkı ağaçların yapraklarını bırakıp
yeniden doğması gibi.

Özgürlüğü önce kalbimin duvarlarına yazdım,
sonra onu alıp sokaklara çıktım

bir fikir olarak kalmasın diye,
bir hayat olsun diye.

Zinciri kırdık...
zayıf olduğu için değil,
biz güçlendiğimiz için.
Biliyoruz artık:
demir şarkıları yenemez,
ve sesler birleştiğinde
önünde hiçbir engelin duramadığı
bir nehre dönüşür.

Şarkı söyledik... gardiyan şaşırды,
dans ettik... hücreler daraldı,
isimlerimizi yükselttik
sanki kumaştan değil
onurdan yapılmış bayraklardı.

Ey özgürlüğün şafağı...
kayboluşun ardından gelen ilk anlam,
yorgunluğun çatlaklarında büyüyen gül...
bize öğrettin ki
umut bir söz değil
bir karardır.

Biz yükselen halklarız...
yol kolay olduğu için değil,
ayağa kalkmak
imkânsız hale geldiği için.
Düştüğümüzde
kalkmayı öğrendik
ve düşüşümüzden
ışığa çıkan bir merdiven yaptık.

Ben tek başıma söylemiyorum...
içimde binlerce boğaz var,
kanımda ilk şarkısını yazan şehirler...
korkusuz.

Yarın...
dünün tekrarı olmayacak
göğün yeniden icadı olacak.
İsimlerimizi
güneşin defterlerine yazacağız
ve çocuklara öğreteceğiz ki
özgürlük
bir hayal değil
bir haktır.

Ben artık şafağın kızırım...
yürüyorum...
hiçbir şey adımlarımı bağlamıyor.
Kollarımı açıyorum
sanki dünyayı kucaklıyorum
ve ona diyorum ki:

“Çok geciktik...
ama sonunda geldik.”

Zincir Sonrası Marşı

Sana ihtiyacım var...
dağılmış parçalarımı yeniden kuran bir vatan gibi,
bir kadının korkusuz yürümeyi öğrendiği toprak gibi,
ve bana kim olduğumu sormayan
ama beni içine alan bir gökyüzü gibi.

Sana ihtiyacım var...
henüz yazılmamış bir şiir gibi
kanımda dilini arayan,
sessiz bir şarkı gibi
boğazımda sesini yoklayan;
ve ben sana göğsümü açarım
sükût bilmeyen bir gırtlığa dönüşün diye.

Sevgin bir tercih değildi...
sanki suyun altında nefes almak gibiydi;
şaşırtıcı...
imkânsız...
ve zorunlu...
sonların kuşattığı bir yaşam gibi.

Ey hanımefendi...
kırıldığımda aynamsın,
içimdeki fırtınanın sessizliğisin;
sen hikâyelerimin son satırı
ve her şey yıkıldığında başlayan başlangıcısın.

Ben bir kadını...
adımı zincirin duvarına yazdım
sonra o duvarı kırdım.
korkudan izin almadan sesimi yükseltmeyi
ve zayıflığımı
bir kanada dönüştürmeyi öğrendim.

Gözlerinde gördüm...
uykusundan uyanan bir halkı,

korkunun ayak izlerini sokaklarından silen şehirleri,
ve sessizlikten çıkan kadınları
şafak gibi.

Seni sevdim...
sadece bir kadın olarak değil,
özgürlüğe benzeyen bir fikir olarak,
rüzgâr ne kadar sert olursa olsun
düşmeyen bir bayrak gibi.

Seninle anlıyorum...
devrimin bağırarak değil
yeniden nefes almak olduğunu,
yeniden doğmak olduğunu
zincirsiz...
korkusuz...
sınırsız...

Ey sen...
kalbimde anlamın genişliği,
adına dokunduğumda
tarihi yeniden yazıyormuşum gibi hissediyorum,
ve kendimi yeniden icat ediyorum
halkların şafaklarını icat ettiği gibi.

Zinciri kıracağız...
zayıf olduğu için değil,
ona artık inanmadığımız için.
Yürüyeceğiz...
yol açık olduğu için değil,
çünkü artık biz yoluz.

Şarkı söyleyeceğiz...
duvarlar düşecek,
gülünce
korku kaçacak
yenilmiş bir asker gibi.

Sen...
sadece aşkım değilsin,
özgür olduğum zamanki yüzümsün
ve “ben” dediğimdeki sesimsin.

Ve ben...
sende var olan her şeyim
kalbini açtığında vatan olan,
ve sende yaşayan ben
tıpkı güneşin
günün göğsünde yaşaması gibi.

Sana ihtiyacım var...
tamamlanmak için değil,
başlamak için.
kurtulmak için değil,
olmak için.

Şimdi biz...
ışığın kıyısında
geri dönmüyoruz
ve düşmekten korkmuyoruz
çünkü artık
nasıl uçulacağını biliyoruz.

Nisan'dan Bir Akşam

Bu bir Nisan akşamı...
sessizliğin en derin yerinde,
kelimelerin doğmadan söndüğü,
harflerin bile
bu dinginliği bozmak korkusuyla tereddüt ettiği bir yerde.

Gökyüzü yavaşça omuzlarıma iniyor sanki...
beni örtmek için değil,
ağırlığını bilmediğim bir özlemle
beni ağırlaştırmak için.
Sanki senin adını biliyor
ve onu
ısrarla
yeniden kulaklarıma geri getiriyor.

Rüzgâr bile...
fısıldamaktan çekiniyor.
son anda vazgeçilmiş bir düşünce gibi
hafifçe geçip gidiyor,
içimde seni uyandırmaktan korkarak.

Ve senin adın...
artık bir çağrı değil,
bir ömrün yükü oldu.
onu göğsümde taşıyorum
ve yürüyorum;
kapısı olmayan
penceresi olmayan
bir şehri taşıyormuşum gibi.

Sokaklar boş değil...
ama yokluğuna alışmışlar,
yaşıyormuş gibi yapıyorlar
boşluklarını ele vermemek için.
her adımda
tamamlanmamış bir hikâye titiriyor.

Sanki yer bile
sana takıldı...
seni kaybetti
ve her geçenle
aynı hatayı tekrar ediyor.

Zaman gözlerimde eğiliyor...
yağmur altında ağırlaşmış bir dal gibi
yavaşlıyor,
seni görmem için bana bir an vermek ister gibi...
ama yine de beni yarı yolda bırakıyor
ve geçip gidiyor.

Kalbim kırılıyor...
yavaş yavaş... sessizce...
duyulmadan,
kaburgalarımın arasından sızan bir suskunluk gibi.
direniorum...
kurtulmak için değil,
seni unutmamak için.

Bu bir Nisan akşamı...
ama bahar
bana uğramıyor,
adresimi bilmiyor sanki.
içimde çiçekler değil
sessiz çığlıklar büyüyor
duyulmadan yaşamayı öğrenen.

Pencereyi açıyorum...
içeri giren hava değil,
hatıra oluyor.
gecenin kenarına oturup
bana bakıyor
ve sanki soruyor:
“neden hâlâ bitmedin?”

Ben...
cevap veremiyorum.
sadece daha fazla bekliyorum.

Sen...
söylenebilecek her şeydin,
ve söylenemeyen her şey.
dil yorulduğunda anlamdın,
ışık yandığında gölgeydin.

Şimdi seni arıyorum
küçük şeylerde:
bir kahve fincanında,
şarkıların şaşkınlığında,
yoldan geçen yüzlerde...
ama sen
yalnızca yokluğunda varsın.

Ey sen...
güzel bir hataydın
kalbimi yeniden kuran,
bana derin olmayı öğreten bir acı...
nasıl doldurdun
bu boşluğu
hiç burada olmadan?

Geceyle oturuyorum...
yalnızlığımızı paylaşıyoruz.
yıldızları sayıyoruz
sanki seni onların arasında bulacakmışız gibi.
ama gökyüzü
seni saklamayı biliyor.

Belki de aşk dedikleri şey...
ne söz,
ne buluşma,
ne de tutulan bir eldir.

Belki sadece şudur:
senin kalbimde
görölmeyen bir gerçek gibi yaşaman,
seni yazıp
hiç varamamak,
sana özlenip
hiç bağırmamak,
ve seni
en çok sessizlikle anlatmak.

Bu bir Nisan akşamı...
ve ben...
hâlâ buradayım.
yokluğunu düzenliyorum
en değerli şeyleri düzenler gibi,
seni kalbimin en derin yerine saklıyorum
unutmak seni çalması diye.

Çünkü bazı yokluklar...
unutulmaz.
sadece
başka bir varlık biçimine dönüşür.

Kimse Bilmiyor Nasıl Karşılaştığımızı

Kimse bilmiyor...
nasıl aradığımızı birbirimizi
sanki şafaktan kopup kaçmış
iki ışık ipliği gibi
uzun bir gecede kaybolan.

Seni izliyordum...
sadece yollarda değil,
görünmeyen yönlerde de;
rüzgârın dağıttığı şehirlerde,
yüzlerini şaşırان yolcuların
yanlış bakışlarında
sanki sen geçiyordun.

Seni arıyordum
dünyanın gürültüsünde
ve sessizliğinde...
eksik bir şarkıda,
seni söylemeye cesaret edemeden
takılıp düşen bir kelimedede.

Ve gökyüzünde bir yıldız söndüğünde...
“düştü” demedim,
“sana döndü” dedim.
Adını içimde tuttum
ışığın geriye kalan son hâli gibi.

Gecedden seni sordum...
bana sessizliğiyle cevap verdi.
Sabaha seni anlattım...
ışık biraz şaşırdı
sanki senin adın
bu kadar yumuşak söylenmeye
alışık değildi.

Sen başka bir göktesin
ben başka bir sokakta...
ama mesafeler
seni unutmaya yetmedi.

Kalbimin kapısı
sana hep açıldı...
seni beklediğim için değil,
çünkü aslında hiç gitmemiştin.

Sanki kader...
bizi dünyaya ilan etmedi,
içimize tek bir sır fısıldadı:
“Karşılaşın... zaman sonra bile olsa.”

Gecelerimde...
rüzgâr adını fısıldadı
pencereme dokunarak geçti
yolunu bilen biri gibi
kalbimi hafifçe çaldı
bir hatıranın eliyle.

Kimse bilmiyor...
nasıl kayboluşta buluştuğumuzu,
bu dağınıklığın içinden
nasıl boğulmadan geçtiğimizi;
sanki iki yıldızdık
karanlıkta birbirini kaybeden
ama ışıkla
birbirini tanıyan.

Ey sen...
anlamı yeniden kuran bir tesadüf,
nasıl oldun da
bu kadar varlık oldun
bu kadar uzakken?

Gözlerinde...
sadece seni değil,
kendimi de buldum.
sanki ben
kendime bile kaybolmuşum
seni görünceye kadar.

Sesinde...
adımı duydum
ilk kez
olması gerektiği gibi.

Ben bu kayboluşun kızırım...
ama artık kaybolmuyorum
çünkü adımlarımda sen varsın
ve yol
sana benziyor.

Kimse bilmiyor...
nasıl başladığımızı
ve nasıl biteceğimizi...
ama biliyorum ki
bazı karşılaşmalar
açıklanmaz
yaşanır.

Ve sen...
geldiğinde
kapımı çalmadın
içimden açtın.

Bu yüzden...
seni sevdim
geçen biri gibi değil
gecikmiş bir kader gibi
ve sonunda varmış gibi.

Beni söylenmeyen... ama kalan yap

Beni kalbinde saklı bir sır kıl,
gözlerin ele vermesin,
yüzünde esen rüzgâr bile tanımasın beni.
Beni hafif bir iz yap,
suya düşen bir ışık adımı gibi—
görülür... ama tutulmaz.

Ve kalbinin en derin köşelerinde,
gürültünün ulaşamadığı,
unutmanın cesaret edemediği yerde
beni bir ışık yap—
göz kamaştırmayan, ama huzur veren;
sessizce yanan bir kor,
dünya soğumaya yüz tuttuğunda
seni ısıtan.

Beni yap...
söylenen bir isim değil,
hissedilen bir sessizlik;
görülen bir yüz değil,
her kaybolduğunda
sana gelen bir varlık.

Her gece,
evren karanlığın omzunda uyuduğunda
beni bir düş yap—
uyandırmayan, tamamlayan;
uzaktan gelen bir kuş gibi,
kirpiklerine dokunup
sonra göğsünde saklanan,
sanki orada doğmuş gibi.

Ve sabah uykusundan kalktığında,
güneş pencereye bir çocuk gibi süzüldüğünde
adımı fısılda...
yüksek sesle değil,

ruhun bildiği
ama kulakların duymadığı o sesle.

Beni bir tebessüm yap,
senden önce uyanan,
yolu unuttuğunda
sana beni hatırlatan.

Zaman geçse bile...
bırakma beni,
geçip gidenlerle birlikte götürmesin.
Ben gelip geçen değilim,
ben her Şey gittikten sonra
kalanım.

Beni hatıranda
taze bir yaz yap—
tarlaların solmadığı,
Şarkıların yaŐlanmadıđı bir yaz;
en canlı olduğun hâline benzeyen bir yaz.

Ve ömrü aÇan,
sonundan korkmayan bir aşkın gölgesinde
beni bir dua yap—
bir kez söylenip bitmeyen,
göğsünde atan kalp gibi
sende yankılanan.

Beni yap...
yorgunluğuna baŐını koyduğunda
yolu silen görünmez bir el;
kaybolduğunda
bir iŐaret.

Kırıldığında
kimsenin duymadığı,
ama seni sana döndüren
o ses olayım.

Ben senden görünen bir aşk istemiyorum,
söylenen bir söz de değil...
Ben senden
sende olmayı istiyorum—
ruhun bedendeki hâli gibi:

görülmez...
ama onsuz
yaşam olmaz.

Gitmeyen Acı

Kimse tamamen gitmez...
Bunu kalbimden öğrendim
yokluğa inanmaya her çalıştığım da.

Gidenler kaybolma sanatını iyi bilir,
ama gölgelerini bırakırlar
ruhun duvarına asılı—
düşmeyen bir fotoğraf gibi...
ve düşerse, onunla biz kırılırız.

Adımlarının izi zamanla silinir,
yollar yıkar onları,
taşlar unuttur;
ama bende bıraktığın acı
unutmayı öğrenmez.

Kalır...
sanki eşyaların gerçek adı gibi
sahiplerinden soyulduklarında.

Ben şimdi...
cümlelerimi eksik bir kelimeyle yaşıyorum,
sanki dil bir kaburgasını kaybetmiş;
her anlamı tamamlamaya çalıştığım da
yüzün eksik kalıyor...
ve ben boşluğa düşünüyorum.

Hatta sessizlik...
bir zamanlar daha fazlasını söylememek için sığındığımız o
sessizlik
bana ihanet etti;
her unuttuğumu sandığımda
adını fısıldıyor.

Gülüştün gözlerimde paslandı,
eskisi gibi parlamıyor artık,

ama yok da olmadı;
soluk bir iz oldu,
hafızada yaşlanan ışık gibi.

Ve anılar...
dedikleri kadar nazik değil;
keskin bir camdır onlar,
çıplak ayakla yürürüz üzerinde
ve ne zaman geçmek istesek
bizi ilk yaraya geri götürür.

Derler ki: unutmak nimettir.
Ben derim ki:
belki de unutmak zarif bir yalandır,
kendimize söylediğimiz—
kaybetme cesaretimiz olmadığını
itiraf etmemek için.

Çünkü acı...
sandığımız gibi düşman değildir;
hatırlamanın başka bir hâlidir,
ruhun sevdiği isimleri yazdığı
gizli bir dil—
ve silemediği.

Ne sen kaldın... ne ben.
Birlikte gittik;
ama üçüncü bir şey kaldı:
adı olmayan,
yüzü olmayan—
ama içimde yaşayan,
sanki benmişim gibi.

Yokluğun...
boşluk değildi,
acıyla dolu bir doluluktü;
sanki göğsümü doldurdun

sonra gittin...
beni kendimden ağır bırakarak.

Zaman geçti...
iyileştirir dediler;
ama ben onu geçmedim,
sende durup kaldım,
sanki sen yolun hem başı hem sonuydun.

Her adım attığımda
beni sana geri döndürdü—
sanki zaman dönüyordu,
unutturmak için değil,
hatırlatmak için.

Geç anladım ki
hayattaki en ağır şey
kayıp değil,
ondan sonra kalandır.

O sessiz şey—
görülmeyen,
söylenmeyen,
ama yaşanan;
her nabızda...
her unutma çabasında.

Kalan acı...
beni acıtan, gidişin değil;
hâlâ burada olman—
inkâr edemediğim,
kaçamadığım bir biçimde.

Sana ağlamıyorum artık...
ben ağlıyorum
benden olan o parçaya—
nasıl yaşayacağımı bilmediğim,
nasıl bırakacağımı da.

Kalan acı...
sensin—
yokken.

Ihlamurun Vedasında

Akşam yavaşça inerdi...
sanki gözlerimden hüznü öğreniyormuş gibi.
Ve ihlamurun kokusu
göğsüme sızardı—
geçici bir koku gibi değil,
acıyı bilen bir hatıra gibi.

Sen yakındın...
öyle yakındın ki
sana dokunmaktan korkuyordum;
mesafenin
ellerimiz arasında değil,
konuşmaktan çok susmayı bilen
iki kalbin arasında olduğunu
keşfetmekten.

Sana bakardım—
ve her bakışta
tam bir cümle doğardı,
anlamı eksiksiz
cesareti eksik...
ve biz onu yutardık,
boğulanın son nefesini
haykırmadan yutması gibi.

Aramızdaki aşk...
bir söz değildi,
masada bıraktığımız tek bir fincandı—
sessizce soğusun diye.
Sen zamanı yudumlardın,
ben ise bekleyişi...
ta ki kalbim
acı bir tada dönüşene kadar—
şarap mıydı bu,
yoksa ertelenmiş bir gözyaşı mı?

O yaz...
ıhlamurlar çiçek açtığında,
sanki dünyadan özür diliyorlardı;
ben de çiçek açıyordum—
ama bir vedanın biçiminde.

Elin elimde
geçici bir vatandı,
ve kalbim
gizlice kendini alıştıırıyordu
sensiz hayatta kalmaya.

Sana gülümsüyordum,
gülüşümün içinde
gidiş haritalarını saklayarak.
“Yine buluşacağız” diyordum,
ama biliyordum ki yollar
bize karşı işbirliği yapıyor
ayrılalım diye.

Bilir misin?
Bazen
mesafe değildir kayıp—
yakınlıktır;
kalbin taşıyamayacağı kadar ağırlaştığında,
yan yana otururuz
ama buluşamayız...
eline dokunurum
ama sana ulaşamam.

Sana söylemediklerimi
rüzgâr astı
ıhlamurun dallarına.
Her kelime
bir kokuya dönüştü,
her koku
görülmeyen bir hatırıya—
ama göğsümde yaşayan,
kimsenin terk etmediği bir ev gibi.

Şimdi...
ihlamurların sarktığı bir yoldan
her geçişimde
kalbim
yokluğundan uyanır,
sana doğru koşar
ve bana geri döner—
elleri boş,
yalnızca
senden kalan izlerle dolu.

Ben...
sana “kal” demedim,
kendime de “git” demedim.
Ben...
aramızda durdum,
ikimize de ait olmayan
bir sınır gibi.

Sadece koku
bize ihanet etmedi—
gelir,
yüzüme dokunur
ve fısıldar:
“Aşk yaşayabilirdi...
eğer konuşmayı bilseydiniz.”

Ama biz
sessizliği seçtik—
ve vedamız
bizdeki en güzel şey oldu...
ve geriye kalan
en acı şey.

Sessizin Sırrı

Sen...
gecenin yanına sığınmış bir sır gibisin,
görünmezsin...
ama nabzımı tutarsın
kendimden kaçmaya çalıştığım her an.

Bir ses değilsin
duyayım diye,
bir sessizlik de değilsin
unutayım diye;
sen o asılı bölgesin—
söz ile yokluk arasında,
dilin yorulduğu,
şaşkınlığın konuşmaya başladığı yerde.

İçimde
adını bilmediğim bir isim yürür,
sana benzer...
ve kimseye benzemez.
Kalbimden geçen her gölge
senden bir iz bırakır,
sanki utangaç bir ışıksın
karanlık kılığına bürünmüş.

Sen bir fısıltı mısın
rüzgârın yolunu şaşırp
göğsüme yerleşen?
Yoksa içimde
yavaşça büyüyen bir şey misin—
görünmeyen bir ağaç gibi,
ama kökleri
ruhumu tırmanan?

Ne zaman sessizliğe sığınsam
seni daha çok duyarım...
sanki sessizlik bir kapı,

sen anahtarsın;
ona girerim saklanmak için,
ama kendimi yanarken bulurum.

Seninle yanarım
ateşsiz,
seninle yaşarım
dokunmadan sana;
sanki aşk
söylenmek için değil,
gizlice yaşanmak için yaratılmış.

Gözlerinde mi
bunca gizem,
yoksa
gölgelerini aydınlatan ben miyim?
Hangimiz
ötekini icat ediyor
bu uzun gecede?

Sen...
masumiyetimin son penceresisin;
oradan bakarım sana,
ve kalbimden daha hafif olurum.
Seni severim...
nasıl olduğunu bilmeden,
ve bunu itiraf etmeye
cesaret edemeden.

Seni hissederim
toprağın yağmuru hissetmesi gibi
daha düşmeden;
gülün bilmesi gibi
açacağını—
baharı görmeden.

Sen bir şiirsin...
karanlığa yazılmış,

gözle okunmaz,
ruh okur onu;
beyaz bir sayfayı doldurmaz,
ama beni doldurur.

Her sustuğunda
anlamaların içinde genişlersin,
daha da berraklaşırsın
her yok oluşunda.
Ve ben...
sana her kulak verdiğimde
dağılıyorum,
sanki
ilk adıma dönüyorum.

Sende
söylenmeyen her şey,
bende
taşınamayan her şey...
ve aramızda
bu sır yürür,
küçük bir kader gibi
anlaşılmak istemeyen.

Senden korkarım...
çünkü yalnızken bana benzersin;
ve seni severim...
çünkü yalnızlığımı
tamamlanmaktan kurtarırsın.

Ey sen...
adı konmayan,
nasıl başardın
beni kendine ekmeyi—
sana hiç dokunmamışken?

Nasıl oldu da kalbim
sessizliğinin evi oldu,

ve ben
söylemediklerinin
yankısı?

Öğret bana—
eğer aşkın bir dili varsa—
seni nasıl söyleyeceğimi,
ya da nasıl unutacağımı,
ya da nasıl kalacağımı
seninle benim aramda...

ifşa olmayan bir sır gibi,
ve sonu gelmeyen bir sessizlik gibi.

Zulmü Giyinen Geceler

İçimde zulmü giyinen geceler var,
sanki yoklukla ağırlaşmış bir ruhun gömleği.
Her nefes, nefes alan bir yara;
her an, bir kefen—
ışığı sahibinin üzerine kapatmayı öğrenen.

Demir bir kapı...
umudu bilmez,
susar—
sanki sessizlik
bu yerin dili.
Duvarlar dinlemez,
çoktan öğrenmiş gibidir
kimsenin geri dönmediğini.

Kendimden sürgün edildiğimi hissediyorum
tamamlanmadan önce,
adım
doğumuma gecikmiş gibi,
ömrüm
zamanın dışında asılı—
girmek için izin bekler
ve gelmez.

Hafızada
bir çift göz...
derin—
kapanmamış son gök parçası gibi.
Adını her fısıldadığımda
sesim kırılır,
gerçeğe dokunmaktan korkan bir cam gibi.

Burada...
hapishane bedenle yetinmez,
ruha sızar;
en çılgın kalpleri bile susturur,

ve rüyayı
ertelenmiş bir lükse çevirir.

Ben...
yalnızlığımın tutsağıyım—
sadece bir kurban gibi değil,
yokluğunun içinde yürümeyi öğrenmiş biri gibi.
Bedenim sessizliğe mahkûm,
kalbimse
devam etmeye.

İçimde anılar var—
kurşun gibi parlayan,
kolay öldürmezler.
Her biri bir zincir,
ve her biri
beni bana geri getirir
yeni bir acıyla.

Bileğimi acıtan
demir değil,
özlem...
görünmeyen o sessiz kırbaç;
ama beni her gün
yeniden yazan.

Bekliyorum...
bir annenin duasını beklediği gibi—
insana benzemeyen bir sabırla,
zamanın bilmediği bir inançla;
sanki beklemek
var olmanın tek biçimi.

Dışarıda bahar var diyorlar,
bilmiyorum—
gerçek mi
yoksa güzel bir yalan mı.
Burada...

takvim yaprakları düşmez,
kalpler düşer
yavaşça,
ve kimse duymaz.

Zulüm ekildi
kaderimin tarlasına—
bana benzeyen başka bir kader gibi.
Ben de gözyaşı biçiyorum
her gece,
bir eylem değil,
unutamadığım
günlük bir ritüel gibi.

Ve sonunda...
ben kalıyorum:
katlanılamazın kalbinde
kalmayı bilen bir genç kadın.
Sessizliğin duvarlarına yazarım
kimsenin görmediği bir adı—
ama içimde yaşayan,
iyileşmek istemeyen
bir yara gibi.

Hapishane

Kafeste kuşlar göğü arar,
ve hapiste
kalpler sessizce sevmeyi öğrenir—
acı onları ele vermesin diye.

Burada...
duvarlar yalnızca taş değildir,
demirden bir hafızadır;
özgürlük adı
mahkûmun hayalinden her geçtiğinde
iç çeker.

Çatlakların arasında
umut tohumları filizlenir,
sanki toprak burada
düş kurma yetisini yitirmemiştir;
sanki ışık
doğmakta ısrar eder
tam bir karanlığın içinden bile.

Şarkılar düşer
gecenin ağzından—
öldükleri için değil,
suskunluğun yüzüne
şarkı söylemekten yoruldukları için.

Ve gökyüzünde—
tutulamayan bir vaat gibi uzak görünen—
yıldızlar parlar,
küçük gözler gibi
söylenmeyeni izleyen
ve kuşatılmış olmanın
kırılmadan da yaşanabildiğini bilen
yüreklere teselli olan.

İçeride
evler kurulmaz,
bekleyişin küllerinden dostluklar kurulur;
ruhlar karanlıkta tanışır,
sanki birbirlerini aydınlatmak için doğmuş gibi,
ve öğrenirler ki sevgi
ışığa muhtaç değildir
yaşamak için.

Sevgi burada solmaz,
aksine sertleşir—
kayayı yaran bir kök gibi,
hayatın fikrine ulaşmak için.

Sabır duvarlarına
ölmeyen isimler yazılır,
ve başkaldırının sözleri—
duyulmak için sese ihtiyaç duymaz;
bir kalpte atması yeter
yokluğun kaydında
bir numara olmayı reddeden.

Zaman burada
ağır adımlarla geçer...
şekil değiştirir
ama bizi kırmaya cesaret edemez;
çünkü biz onu yaşamayız—
ona direniriz.

Derler ki gece uzundur...
ama biz
uzunluğundan bir yol yaparız
düşe doğru...
ve üzerine asarız
küçük kurtuluş haritaları.

Ve tutsak kalpte
hiçbir şey sönmez;

hüzün onu yorsa bile
orada gizli bir ışık kalır—
hayatın inadı gibi,
ve bir kadına benzer
vatanının adını
duymayan bir duvara yazan.

Şiir sözün süsü değildir,
gizli bir kanattır;
hikâyeleri kafesin dışına uçurur
ve sessizlikte kapılar açar
gardiyanın göremediği.

Ve kuşatılmış yüreklerde
sevgi kalır—
yenilenlerin sonuncusu,
doğanın ilki;
sanki dünyaya şunu söylemek için doğmuştur:
duvarlar ruhu durdurmayı bilmez.

Biz burada...
sadece özgürlüğü beklemeyiz,
ona benzeriz—
içimizde henüz kırılmamış
her şeyde.

Yolların sana kapalı olduğunu biliyorum...

Dünya daraldığı için değil,
yönlerin hepsi
ben geçerken kendini kapatmayı öğrendiği için.

Şehirlerin yabancının yüzüne kapılarını kapattığı gibi,
ben de kendimi içime kapatırım
boşluğa karşı kaybetmiş görünmemek için.

Ve bilirim ki boşluk
bir yer değildir...
dünyanın beni unutma biçimidir
ve gözlerim
bakmaktan yorulmaz
ulaşamadığı şeyden yorulur.

Hayallerim dağların ardında—
uyumazlar...
ama zor nefes almayı öğrenirler
sanki esirler gibi
isimlerini ezberlerler
kendilerini unutmamak için.

Aşkın izini sürmeye çalıştığımda
onu bir yol gibi değil
toprağa düşmüş bir yokluk izi gibi izledim
ama o iz
her yöne dağıldı
ta ki kendime dönene kadar—
başladığımdan daha kayıp.

Her adım
beni kalbime geri götürdü
ve her dönüş
özlemi yeniden tanımladı:

kimsenin yaşamadığı
küçük bir vatan olarak.

Yıldızlar bile...
gökyüzünü yaktığında
yolumu kurtarmaz
onu karanlığın daha geniş bir aynasına çevirir
sanki burada ışık
görmek için değil
görmenin her zaman kurtuluş olmadığını kanıtlamak için.

Göğsümde...
kırılmamış kapılar var
ama büyük bir incelikle kapanmış
sanki kayıp
kültürlü bir varlık
sessizce çekilmeyi bilir
ve bir kalbi
tanıksız bırakmayı.

Ben umutsuz değilim...
sadece kalmayı öğreniyorum
kalmak için bir nedenim olmadan
ve direnmeyi
bir bayrak kaldırmadan.

Her kapalı yol
bir son değildir...
sorunun başka bir biçimidir
bedenimi deneyen bir soru
beni havada asılı bırakmadan önce
iki ihtimal arasında:
bana benzemeyen bir doğuş
ya da çok iyi bildiğim bir kırılış.

Artık öğreniyorum...
haritalara benzemeyen haritalarda yürümeyi
seni aramayı

aynı bir yolcunun gölgesini araması gibi
aynaları olmayan bir şehirde
ve inanmayı
kayboluşun
bir düşünüş değil
yeryüzünün bizi kendine geri çağırma biçimi olduğuna.

Yürümeye devam edeceğim...
bir duvardan kaçan biri gibi değil
bir duvar olmayı da deneyen biri gibi
yenildiğimde şeklime katlanmayı
ve yaşamayı...
varış belgesine ihtiyaç duymuyormuşum gibi.

Belki bir gün...
yollar adımı hatırlar
ulaştığım için değil
onlardan çok geçtiğim için
ta ki geçici olduğumu unutana kadar.

Ve varırım...
bir zafer gibi değil
gecikmiş bir özlemin izi gibi
söylenmemiş bir ses gibi
ama dili acıtmaya devam eden.

Aşka olan inancım
bir kesinlik değil...
düşmemek için süren bir çaba
ve yolunu bana iyi bilen bir yara.

Ve kalbim
sadece bir pusula değil
kör bir adamdır
karanlığın elini tutar
ve yürür...
sanki ışığı biliyormuş gibi
onu hiç görmemiş olsa bile.

Özlem

Gecenin tam ortasında...
umut sessizliğin omzunda uykuya dalmışken
zihnime sızdın
baharî bir ay gibi...
kalbimin kapısını çaldın
ve içimdeki tüm yaşamı uyandırdın.

Göğsüm özlemle doldu—
geçici bir duygu gibi değil
nasıl durulacağımı unutmuş
bir deniz gibi.
Gözlerim
seni aramaya başladı
tüm yönlerde
sanki sen
eşyanın anlamına saklanmışsın.

Özlem...
ey kelimenin yanışı,
ey acının bıçağı...
kalbe sessizce dalar
bağırmandan
haber vermeden
ve ben...
seni nasıl kanatacağımı
sessizlikle öğrenirim.

Varlığını özlüyorum
bir nefesi arzulayan boğulan gibi.
Keşke gelsen
beni kırıklarımın toplasan
sana sarılsam...
ve bitsin bu dağılma,
bu sonu olmayan özlem.

Yollarda yürüyorum
yalnız...
ama adımlarım
seninle dolu.
Ne zaman anılarımız
başımda dökülse
bitmeyen bir sonbaharın yaprakları gibi
yüzümde
hafif bir gülümseme belirir—
sanki hüznü
süslenmeyi öğrenmiş.

Ah sevgilim...
ey kalbi suya benzeyen...
seni bir anda sevmedim
içime sızdın
açık bir pencereden giren ışık gibi
yavaşça...
yavaşça...
ta ki sen
göremediğim
ama onsuz boğulduğum
hava olana kadar.

Seni seviyorum...
gecenin sonunda ay ışığı gibi
sana daha yakın olmak için.
Sen kalbimde değilsin—
sen kalbin kendisinin
atmayı hatırladığında.

Seni sevmek...
tüm bu güzel zayıflıkla yaşamaktır
dünyayı aşmak
ondan kaçmadan
ben olmak
ve sen olmak
özlemden yapılmış
tek bir bedende.

Ey sevgilim...
sende boğuluyorum
öldüren bir boğuluş gibi değil
beni yeniden
ilk halime döndüren bir boğuluş gibi.

Sen...
bu kadar özlem,
bu kadar acının uzanışı,
ve bu sönmeyen ışık—
gözlerimi kapatsam bile
üzerine
sönmeyen.

Ateşböceği

Adını iki karanlık arasında unutan bir gecede
ateşböceği parlar—
sanki küçük bir fikir
karanlığın elinden kaçırılmış
ve bana doğru ilerler
sanki kalbin
her zaman güvenli bir yer olmadığını biliyormuş gibi.

Dünyayı çok aydınlatmaz...
kendine yeter
ve bana da yeter
bu evrenin kırılmasını görmek için
küçük bir bedenden
ışığı öğrenirken.

Karanlığın üzerinde yürür
ondan korkmuyormuş gibi
yokluğun sınırında dans eder
ve arkasında bırakır
şaşkınlığa benzeyen bir iz
ve bir başka iz—
beklemekten yorulmuş umuda benzeyen.

Düşünürüm:
Bu kadar küçük bir şey
nasıl olur da bu geniş geceyi yener?
Ve tek bir ışık noktası
nasıl olur da bu karanlığı
sesini yükseltmeden sarsar?

Ey ateşböceği...
sen karanlığa alışan bir zamanda
ışığın kehaneti misin?
Yoksa sönüş seni görmesin diye
kıvılcım kılığına bürünmüş
bir kalp mi?

Seni görürüm...
ve kalbimi yeniden görürüm
olduğu gibi değil
olabileceği gibi:
acılarından daha hafif
ışığa daha yakın
ve gölgelerine daha az ihanet eden.

Ey ateşböceğine benzeyen...
bana öğret
nasıl olur da iddiasızca ışık olurum
ve karanlıktan
izin istemeden geçerim.
Yaklaş...
sadece seni görmek için değil
anlamak için:
ışık nasıl olur da
küçük bir dile dönüşür
ruhların anladığı
ama kelimelerin anlatamadığı.
Hadi birlikte dans edelim
bu gecenin kıyısında
kazananlar gibi değil
iki varlık gibi—
biri diğerinin sayesinde
sönme fikrinden kurtulmuş.
Çünkü senin ışığın
benden ayrı değil
içimdeki o parça
uzun zamandır unuttuğum...
ve ateşböceği geldi
bana hatırlatmak için:
kalpte
ölmeyen bir yer vardır.

Ayrılık

Gözlerimde
sadece gözyaşı yok...
bir hafıza suyu var
seni her unutmamda
yeniden kuran.

Kalbimde ise
adını öğrenmeye çalışan
ama bir türlü söyleyemeyen
bir acı.

Ayrılık geldi...
geçici bir misafir gibi değil
haritalarımızı bilen bir rüzgâr gibi
bizi parçaladı
eski bir mektubu yırtar gibi
ve geriye bıraktı
“biz” dediğimiz
bir anlamın parçalarını.

O anlar
ölmedi...
sadece şekil değiştirdi
uzak görüntülere dönüştü
zamanın gerisinden el sallayan
ve bana soran:
hangimiz gerçektik?

Gökyüzünde...
görmediğimiz yıldızlar düşer
ve göğsümde
yokluğun ağırlaşır
yağmayan kara bir bulut gibi
yerleşir
sanki hüzün

bedenimi
sonsuzluğa geçici bir adres seçmiş gibi.

Belki yollarımız ayrıldı
daraldıkları için değil
adımlarımızın benzerliğinden yoruldukları için
ve olan bitti
sözün bittiği gibi
anlamın ihanetiyle.

Ama—
unutma:
kalbimdeki yerin
silinen bir isim değil
her dokunduğumda parlayan
güzel bir yara izi.

Seni her gün düşünürüm
bir hatıra gibi değil
bedenimin çıkarmayı bilmediği
bir alışkanlık gibi.
Ve özlerim—
uzun bir sessizlikten sonra
sesini kaybetmiş biri gibi.

Ve acı...
yavaş yavaş öğrenir
susmayı
bittiği için değil
kelimelerden daha derin olduğu için.

Ayrılık acımasız...
evet...
ama hayat
tek bir kapıda durmaz
başka pencereler açar
ve yeni bir ışık sızdırır

karanlığa alıştığını sanan
bir kalbe.

Ve belki...
yaralar kapanır
iyileştikleri için değil
sessizce yaşamayı öğrendikleri için.
Ve kalbin kapısını çalar
başka bir aşk...
sana benzemez—
benzemeye de çalışmaz.

Ve başka bir hayat başlar...
senin yerine değil
yokluğunun uzantısı gibi
sanki ayrılık
bir son değil
seni
uzaktan sevmemin
başka bir yolu.

Enkaz

Kalbimde
kırık hayaller var...
tarihten sürülmüş bir şehir
ve milyonlarca yetim ile sürgün edilmiş insan...
sanki şafak
onları kendi sayfalarından
dışarı atmış gibi.

Birden düştü...
zalimlerin elinden
ve sokakları içime dağıldı
cam parçaları gibi—
sadece seveni yaralayan.

O sadece bir şehir değildi...
ışık üzerine kurulmuş bir fikirdi
kuşatma altındaki
ve açlığın ağzında bir ekmekti
ve sessizliğe inat eden bir sesti.

İçimde...
sadece taşların enkazı yok
aynı zamanda bir hafızanın enkazı
çocuklarının adlarını bekleyen bir anne
ve yokluğa yaslanan bir baba
sanki başka bir vatan gibi.

Düşen hiçbir şey yok olmadı
bana geçti
ve acıdan haritalara dönüştü
üzerinde yürüdüğüm
ama başlangıcını bilmediğim.

Ey dünya...
biz senin haber bültenlerindeki sayılar değiliz
biz hikâyeleriz

bilerek yarım bırakılmış
ve yürürken söndürölmüş hayalleriz.

Ben bu enkazın kızıyorum
bir kurban gibi değil
unutmayan bir tanık gibi
şehri göğsümde taşıyorum
sır taşınır gibi
ve yara taşınır gibi
kimlik olduğunda.

Ve tüm bu yıkıma rağmen...
ayakta durmayı öğreniyorum
onların enkazı üzerinde değil
içimde kalan
inatçı bir ışığın üzerinde.

Çünkü onlar susturmak istedi
ama biz...
rüya görmeyi öğrendik
kurşundan daha yüksek bir sesle.

Gece Hafızası

Gökyüzünde
yıldızlar sandığımız gibi parlamaz...
onlar, içlerinde kalan sönüşü hatırlar
ve ona karşı direnirler
çok hafif bir ışıkla—
gecikmiş bir özre benzeyen
tamamlanmamış bir karanlıktan.

Onlara bakarım...
uzak bir gökyüzü gibi değil
eski bir kurtuluş arşivi gibi
ve düşünürüm:
kaç yıldız düştü
ve düşüşü hiç yazılmadı
kaç dilek
ağza ulaşmadan kırıldı
ve doğmak yerine
sessizliği seçti.

Gece boşluk değildir
adı silinmiş olanların hafızasıdır
geniş bir duvar:
söylenmeyi taşı—
hüzün dil olduğunda
bekleyiş vatan olduğunda
ve geçen isimler
kendine yabancı bir yolcu gibi
durmadan ilerlediğinde.

Yıldızlar...
dünyayı aydınlatmaz
onu biraz açığa çıkarır
karanlığı daha görünür
daha katlanılır kılar.
ve uzak dururlar
sanki bizden özür diler gibi

onlara ulaşacak kadar
hafif olmadığımız için.

Yıldızlar düşer...
ama gökyüzünden değil
içimizden
dileklerimizi saklamayı öğrendiğimizde
kalbin bir parçasına dönüşürler
söylenmeyen
ve iyileşmeyen.

Bu gecede...
hüzün geçici değildir
dünyanın eski bir düzenidir
bir sır gibi
dileklerin nabzı arasına sızar
sanki dua bile
artık yükselmez
içimizde döner
ve sessiz bir yara gibi yerleşir.

Karanlığa baktığımızda
boşluk görmeyiz
henüz doğmamış bir ışığın ihtimalini görürüz
kararsızlığı öğrenen bir yıldız
ya var olmak
ya da kurtulmak arasında.

Hüzün geçer
kalbe yolu bilen biri gibi
kapıyı çalmaz
bir hafıza gibi girer
ve geride bin yıllık kanayan kapılar bırakır
daha sessiz
daha az emin bir kalp.

Fark etmeden...
yıldızlar gökyüzünü yeniden düzenlemeye başlar

onu süslemek için değil
çökeni onarmak için
ve bize fısıldarlar:
biz yalnızca ışık için değiliz
karanlık tamamen düşmesin diye de varız.

Unutma: her gece
bir son değildir
beklemenin başka bir biçimidir
ve karanlığın derininde
çıkılmak için acele etmeyen bir ışık vardır
sadece
onu göreceğimize kadar hafif olmamızı bekleyen.

Hüzün bırak...
kaybolsun diye değil
dönüşsün diye
ve gecede yürü
kendinden kurtulan biri gibi
itirafa benzeyen bir sükûnetle
ve kalbiyle
inanmayı öğrenen biri gibi.

Gökyüzü uzak değildir...
uzak olan biziz
gecenin gırtlığından.

Utangaç Bir Gece

Utangaç bir gecede...
gelmeyiz, gelindiği gibi
belki de hafızanın uyanışa gelişi gibi
içimize sızarsız birbirimizin
sanki oradaydık en başından beri
sanki yol
sadece ertelenmiş bir unutulmuştu.

Ansızın gel bize...
geçici bir misafir gibi değil
eski bir ihtimal gibi
zamanın geciktirdiği.
Ay utansın kendi tereddütlü ışığından
sanki bizi ilk kez görüyormuş gibi
ve bilmesin
bize mi ışık olmalı
yoksa çekilip gitmeli mi.

Ne ayrılık kalır olduğu gibi
ne de sevinç tamamlanır...
burada her şey
eksik olmayı öğrenir
bize daha çok benzemek için.

Kelimeler dönüşür
söz olmaktan çıkar
söylenememiş bir sesin izi olur
ve iki kalbin arasında uyuyan
nasıl ayrılacağını bilmeyen bir sır.

Sevinç ağlar...
üzüntüsünden değil
saklanmaya zorlandığı için
ve hüznün onun yanına oturur
ilk acısından beri onu tanıyormuş gibi
ve sormaz: neden geldin?

Aşk saklanır
sessiz duvarların ardına
gözlerden korktuğu için değil
söylenmeyene saygısından
açık olursa
gizemini kaybeder diye.

Biz susarız...
çünkü sessizlik boşluk değildir
bedenin ikinci dilidir
dudaklar ihanet ettiğiinde eller konuşur
ve gözler yazar
dilin söyleyemediğini.

Kalplerimiz konuşur
ama bizim konuştuğumuz gibi değil
şeylerin kendi gerçeğine yaklaşırken açtığı yara gibi
ve içten içe içe fısıldar:
buradaydık...
ve bilmiyorduk.

Ve o gecede...
hiçbir şey bitmez
hiçbir şey başlamaz
her şey aynı anda olur
sanki zaman
kendi düzenini unutmuş
bizi bir kez olsun
gerçeğimizle baş başa bırakmak için.

Cehaletin Saltanatı

Cehalet tahtına oturur
ona bu hakkı veren olduğu için değil
soruların yerini
sessizliğin büyütmesi yüzünden.
Bir alkışın ortasında
toplucu unutulmuş bir akla benzeyen
ve kalabalıkta büyüyen bir şeydir bu
gürültü yükseldikçe
hakikatle yalan birbirine karışır
öyle ki artık kimse
ikisini ayıramaz.

Düşünmek bir yük olur
sürü yolunda bir taş gibi
ve soru sormak suç sayılır
korkunun kapısına yazılır
hakikat ise sessizlik içinde boğulur
duyulmaz olur
kendini ustalıkla taklit eden bir gürültünün
içinde kaybolur.

Kitap düşman olur
yaraladığı için değil
uyandırdığı için
ve soru bir tehlikeye dönüşür
ardında ışık olan bir kapı gibi
açılmasına izin verilmeyen.
Bilgi sürgün edilir
dünyanın sürgün yerine
orada yabancı muamelesi görür
kimseye benzemez
adı bile bulunmaz.

En boş fikirler
en yüksek seslere yükselir
sanki gürültü

hakikatin ölçüsü olmuştur
yargılar utanmadan verilir
akıl devre dışıdır
ve kendi kendine alkış tutulur
sanki anlayışı yenmiş gibi.

Cehalet yalnızca bilmemek değildir
bilmemek için anlaşılmaktır
için kapılarını kapatmaktır
hazır cevaplarla yaşamaktır
sorudan korkmaktır
sanki soru
sürgünün başlangıcıdır.

Bu, ışığı reddetmektir
ışık uzak olduğu için değil
gözler karanlığa alıştığı için.
Bilginin reddi bir suçtur
akıl kendisinin
cezaya açık bir suç sayılmasıdır.

Ve bir mum yakmaya cesaret etmeyen
sadece karanlığa lanet etmez
onunla iş birliği yapar
öyle ki karanlık
sorulmayan bir vatan olur
dokunulmayan bir hakikat.

ertelenmiş yanışın marşı

Gözlerim yalnızca dünyaya açılan iki pencere değil...
Onlar eski bir yanış tarlasıdır
hafızayla kurbanın
gitmeden önce birbirine rol değiştirdiği
ve insanın ancak içindeki yangın kadar görebildiği bir yer.

Görüyorum... yanıyorum
yanıyorum... daha berrak görebilmek için.
Sanki ışık bedava değildir
kalbin küllerinden sökölür
deneyimin kırıntılarından
ve görmeye dönüşmeyi öğrenen bir acıdan.

Ey çok geciken baharımız...
ey bekleyişin darağacına asılmış söz
yok olmayacaksın...
gizlenme sanatını öğrense bile yokluk
zamanlar hafızadan adını silmeye ant içse bile.

Biz, ıstırabı ikinci bir dil gibi öğrenenleriz
her sabah onunla nefes alırız
ekmek yerine soframıza koyarız
ve ona “yaşam” deriz
ona inandığımız için değil...
ona mecbur bırakıldığımız için.

Yeter artık...
nefes almak değil bu
yağ ve toz solumak
göğsümüzü rüzgâr olmayan rüzgârlara açmak
ve mavisini çoktan unutmuş bir göğe
anlam uğruna süren uzun savaşta.

Meydanda...
bir heykel durur
kımıldamaz

ama acısını bizden iyi saklamayı bilir.
Gözleri taşındır
yine de sessizliğinde ağlar
yanından geçen ve geri dönmeyen herkes için
sanki yokluk
taşlaşmış bir hafızaya dönüşmüştür.

Elimi gölgeye uzatırım
geriye sadece ayak seslerinin yankısı kalır.
Sanki şehirler kayıpların geçidi olmuştur
ve biz kalanlar
kurtuluştan daha azı
uzun, yaşlanmayan bir bekleyiştten daha çoğuyuz.

Yine de...
varsın gelsin gidiş
eğer gelmek zorundaysa
ama soğuk bir son olarak değil
sorunun kapısını ardına kadar açan bir eşik gibi
daha dürüst bir hayat ihtimali gibi.

Ve varsın gelsin hasat mevsimi...
bize ekilenleri biçmek için değil
kalan seslerimizi biçmek için
yarım kalmış hayallerin ekmeğini
bariyerlerde ve kuşatmalarda kaybolmuş yüzleri
ilk insani adını arayan kırık izleri toplamak için.

İyi bilirim...
fırtınalar arasında gemiler kaybolmaz
hafıza kanımızda tuz oldukça
ve kökler küle dönüşmeyi reddettikçe.

Sevgiyi öğrendim
bir direniş biçimi olarak.

Ve korkarım...
denizin bir duvara dönüşmesinden

rüzgârın geçiş değil zorunluluk olmasından
ve insanın tek bir yöne indirgenmesinden.

Annenin yollarında...
kafeslerin arkasından gelen bir şarkı duyarım
nerede başladığını bilmem
ama beni gerçek adıma çağırdığını bilirim

o ad ki
haritaların yazmadığı
şehirlerin tanımadığı
ama ruhun ilk hafızasına kazınmış o isimdir.

Orada...
havada yağ yoktur
rüyada toz yoktur
baharımızın ertelenmeden durmasını isterim
yaşamı cezalandırılmadan dokunmayı
ve sadece bir ihtimal değil
yaşayan bir insan olmayı.

Dünyaya söylemek isterim:
biz geçici gölgeler değiliz
biz henüz tamamlanmamış bir hikâyeyiz
ama anlatılmayı ısrarla sürdüren
sonuna kadar...
ve sonrasına kadar.

Ben Kimim

Ben kimim...
soru göğsüme yaslandığında
anlamın son yolcusu gibi?

Ben ateşin ve ışığın kızırım
hazır bir cevap gibi değil
her söndüğünde yeniden parlayan bir yara gibi.

İkisi arasında geçerim
tamamlanmamış bir yanışın izi gibi
yanarken yağmuru öğrenmiş ama düşmemiş bir bulut gibi.

Ruhum...
sükûnete yerleşmez
her defasında kendi küllerinden doğar
ve elinde, huzura benzemeyen bir ışıkla kalkar.

Hayatım uyumayan bir yanış isyanıdır...
her “bitti” dediklerinde
külün içinde yeni bir pencere açarım
ve ışığa daha kesin bir inançla girerim.

Ben gitmeden önceki fedakârlığım
kendi kalbime doğru yürürüm
sanki kendini hayata feda eden biri gibi
ve kurtuluşa anlam sormam.

Duranım ben...
meydandaki bir heykel gibi
etrafında rüzgâr yorulur ama o yorulmaz
çünkü düşmeyi bilmez
sadece düşenlerin tanığıdır.

Varsın gelsin gidiş...
varsın gelsin hasat ve ayrılık mevsimi
sular kalsın dalgalarla rüzgâr arasında

ben sonu aranan Şey değilim...
ben yollar bittiğinde kalan izim.

Gecenin Dövmesi

Silva Bozan

Gece üzerimize çökmez...

bizi yavaşça yazar...

Sanki kör bir şair, mürekkep ve yoklukla yüz hatlarımızı yoklarmış gibi.

Siyah parmaklarını dünyanın altında gezdirir, cevabını bulamamış bir soruya benzeyen izler bırakır

ve bize tam olarak bize benzemeyen

ama yolda kaybettiklerimize benzeyen isimler verir.

Her yıldız

kapanmamış bir ışık yarasıdır

ve her gölge

gecikmiş bir yalnızlık itirafıdır.

Yürürüm...

ve gece bedenimde bir adım ilerler,

sanki kalbimi söyleyemediklerimle döver gibi

ve göğüme yazar:

"Sevdiklerin buradan geçti... ve geri dönmedi."

Ve dövme tamamlandığında

ben artık ben olmam...

gece, beni

şafağın eşliğinde unutulmuş

hüzünlü bir genç kadının yankısına dönüştürür.

Kapak Tasarımı: Yaşar Aragon

